

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

6 NOVEMBER 1929 - No. 6

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT-GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Met den Warenkeuringsdienst op stap

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Mrs. Da Souza zette zich zwaar neer, en belde.
„Hij was een beetje koel, merkte zij op, „maar dat was te verwachten. Heb je er op gelet, hoeveel notitie hij van Julie nam? Het lieve kind!”

Da Souza wreef zijn handen, en knikte veelbeteekenend. Het meisje, dat, tusschen haakjes, zich bepaald ellendig voelde, ging zitten met iets als een snik. Haar moeder keek naar haar in verbazing.

„Maar Julie,” riep ze uit, „mijn lieve kind! Je ziet het, Hiram, ze is er aangedaan van, ze is overweldigd!”

Het kind — ze was maar weinig méér — barstte ten laatste in woorden uit, hartstochtelijk, maar met een ellendig gevoel van zekerheid, dat alles, wat ze zeggen zou, toch niets zou baten.

„Het is afschuwelijk!” riep ze uit. „Ik word er gek van! Waarom doen we dit? Zijn we bedelaars of gelukzoekers? O, laat me weggaan! Ik schaam me, om in dit huis te blijven.”

Haar vader, met zijn duimen in de armsgaten van zijn vest, en zijn beenen wijd uiteen, staarde haar aan in sprakeloze verbazing. Haar moeder, die haar beter begreep, maar even weinig sympathie had voor een dergelijke opvatting, klopte haar zachtjes op haar hand.

„Dwaze Julie,” zei ze, „wat is er dan zoo afschuwelijk, kleine?”

De donkere oogen gloeiden van verachting, de fijngevormde lippen beefden.

„De manier, waarop we ons bij dezen man indringen, is afschuwelijk!” riep ze uit. „Kunt u dan niet zien, dat we niet welkom zijn — dat hij ons liever weg wil hebben?”

Da Souza glimlachte zelfbewust. Het was de glimlach van iemand, die alles kon verklaren, als hij slechts wilde. Hij klopte zijn dochter op het hoofd, met een tikje, dat schertsend moest zijn.

„Kleine meid,” zei hij, „je vergist je. Laat deze dingen over aan hen, die ouder en wijzer zijn dan jij. Het is nog maar pas gebeurd, dat mijn goede vriend tegen me zei: „Da Souza,” zei hij, „ik wil niet hebben, dat je je dochttertje weg laat gaan.” O, we zullen zien! We zullen zien!”

Julie's tranen kwamen door de vingers heen, die zij tegen haar oogen gedrukt hield.

„Ik geloof het niet,” snikte zij. „Hij heeft nauwelijks al dien tijd naar me gekeken, en ik wil ook niet, dat hij dat doet. Hij veracht ons allemaal — en ik neem 't hem niet kwalijk. Het is afschuwelijk.”

Mrs. Da Souza plooide haar lippen tot een glimlach, die schalksch moest zijn. Zij wilde wat zeggen, maar de komst van het ontbijt onderbrak de conversatie enkele oogenblikken. Haar man, die van nature gezegd was met een gezonden eufelust op alle tijden, was dezen morgen na zijn triomf bijna geneigd tot overdreven luidruchtigheid. Hij prees de voorbereiding van een en ander, maakte gekheid met de bedienden — tot hun oneindig misnoegen — en zette zijn vrouw en dochter voortdurend aan, om gelijken tred met hem te houden in zijn aanval op de onderscheidene schotels, die vóór hem gezet werden. Vóór de maaltijd ten einde was, was Julie zachtjes huilend van tafel weggeslopen. Mr. Da Souza's gelaat betrof, toen hij opkeek bij het geluid van haar schreden, en nog net haar jurk door de deur zag verdwijnen.

„Zul je moeite met haar hebben, lieve?” vroeg hij zijn vrouw ongerust.

De achtenswaardige dame schud-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. Kapitein Francis, die aan het hoofd van een troep soldaten de streek doortrekt, gaat met Trent naar den koning en is getuige van een hernieuwde bevestiging der concessie. Als zij terugkomen in de hut, herkent Francis in Monty, zeer tot diens ongenoegen, een ouden bekende. Weer buitengekomen geeft Francis aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat de laatste overledene der twee mannen eigenaar wordt van de geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening het waagstuk niet zal overleven en hij bedreigt Trent, in geval Monty iets overkomt. De twee avonturiers vertrekken en Monty kan het doel niet bereiken, hoewel Trent hem mijlen ver draagt. Noodgedwongen laat hij hem stervende achter, belovende Monty's dochter, om wier portret hij al eens met Monty tegen inzet van drank gedobbeld had, te doen deelen in de baten. Trent gaat alleen verder en komt aan het doel. Hij verkoopt een zesde aandeel tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza. Trent vestigt zich te Londen en wordt daar een der voornaamste geldmagnaten. Zijn norsch karakter behoudt hij evenwel, ofschoon zijn oorspronkelijke goede aard onder den ruwen buitenkant aanwezig blijft, wat duidelijk blijkt, als hij zijn bediende Dickenson, die er zeer noodlijdend uitziet, spontaan een gift van 50 pond ter hand stelt. Als Trent op zekeren avond naar huis gaat, wordt hem een interview verzocht door een journaliste, in wie hij het meisje van Monty's portret herkent; zij moet dus Monty's dochter zijn. Hij staat haar voor den volgenden dag een interview toe. Hij gaat dan verder en wij zijn thans getuige hoe hij bij zijn thuiskomst door eenige jongedames, een rumoerig stelletje, wordt begroet. Hij krijgt twist met Da Souza, die bij hem woont en daarbij verneemt hij, dat Monty indertijd niet gestorven is, maar door negers gevonden is en naar de kust gebracht. Daar zou hij werken op een nederzetting, geestelijk half gekrenkt, terwijl zijn geheugen volkomen afwezig was.

de het hoofd met een behaaglijken glimlach.

„Julie is zoo gevoelig,” zeide zij; „maar ze is niet ongehoorzaam. Als de tijd daar is, kan ik met haar doen, wat ik wil.”

„Maar die tijd is daar!” riep Da Souza uit. „De gelegenheid is er nu, hier, en Julie is somber. Ze heeft al maar roode oogen, en ze is niet vroolijk. Ze zal hem niet aantrekken. Je moet met haar praten, lieve.”

„Ik zal nu gaan — dadelijk,” antwoordde zij, opstaande. „Maar Hiram, er is één ding, dat ik heel graag zou weten.”

„Ach, jullie vrouwen! Jullie bent altijd zoo. Er is zooveel, dat jullie wilt weten.”

„De meeste vrouwen, Hiram, ik niet! Doe ik ooit moeite, om je geheimen te weten? Maar dezen keer, ja, dezen keer zou het verstandiger zijn, om me een klein beetje te vertellen.”

„Nu?”

„Deze mr. Trent, heeft ons hier gevraagd,

maar het is duidelijk, dat ons gezelschap hem niet aangenaam is. **No. 10** Hij doet zijn best, om ons kwijt te raken — dat lukt hem ook — en hij legt het er op toe, dat we niet terugkomen. Je spreekt hem alleen, en dat alles is veranderd. Zijn plannetje is vergeefs geweest. We blijven! Hij kijkt niet om naar Julie. Over trouwen spreekt hij met verachting. En toch zeg je, dat hij haar zal trouwen — hij, een millionnair. Wat beteekent dat allemaal, Hiram?”

„Die man — is in mijn macht,” zei Da Souza, gewichtig, maar geheimzinnig fluisterend. „Ik weet iets.”

Zij verliet haar plaats, en drukte plechtig een kus op zijn voorhoofd. Stellig, er was iets plechtigs in die vastberaden liefkozing.

„Hiram,” zeide ze, „je bent een buitengewone man!”

XIV

Scarlett bracht het eerste deel van den morgen, waarnaar hij zoo verlangend had uitgezien, alleen door in zijn werkkamer, waarvan hij de deur gesloten had, om alle indringers eruit te houden. Hij had nu den eersten ernstigen tegenslag op zijn loopbaan ontmoet, en die slag was hem toegebracht door den eenigen man, onder al zijn deelgenooten, dien hij niet mocht, en dien hij verachtte. Uit de half opengeschoven lade naast hem kwam de loop van een geladen revolver te voorschijn. Hij haalde het wapen eruit, legde het op de tafel vóór hem, en keek er naar met somberen, starenden blik. Als hij het maar veilig kon doen — als hij maar één oogenblik van aangezicht tot aangezicht tegenover Da Souza kon staan in Bekwando, waar een menschenleven goedkoop was, en een moord een gebeurlijkheid, die nauwelijks het opteekenen waard was onder de gebeurtenissen van den dag! De zaak was daar gemakkelijk genoeg — maar hier was het te gevaarlijk. Hij wierp het wapen weer in de lade, met een zucht van spijt, juist toen Da Souza zelf op het toneel verscheen.

„Je hebt me laten roepen, Trent,” merkte de laatste bedeesd op. „Ik ben volkomen bereid, om alle verdere vragen te beantwoorden.”

„Geef dan antwoord op deze ééne vraag,” zei hij grof. „In Buckomari werd me een brief ontstolen vóór we naar Engeland gingen. Ik geloof niet, dat ik je hoeft te vragen, wie de dief was.”

„Werkelijk, Trent, — ik...”

„Prikkel me niet. Ik ben in een slecht humeur voor zoo iets. Jij hebt dien brief gestolen. En nu begrijp ik, waarom. Heb je hem nog?”

De Jood haalde zijn schouders op.

„Ja.”

„Geef hem mij dan terug.”

Da Souza haalde een groote portefeuille uit zijn zak, en na daarin geruimen tijd gezocht te hebben, haalde hij een enveloppe te voorschijn. Het handschrift was bevend en onregelmatig en zoo flauw, dat Trent zelfs in het sterke, heerlijke licht van den morgenzonneschijn moeite had, om het te lezen. Hij scheurde de enveloppe open, en haalde er een half velletje grof papier uit. Het was een boodschap van den man, dien hij sinds lang had dood gewaand.

Bekwando.

„Beste Trent,

Ik heb gedronken, zooals gewoonlijk. Sommige menschen zien slangen, maar ik heb den dood zien loeren vanuit de donkere hoeken van deze ellendige

„Koekerellen pikken”, 'n veel beoefend spel onder de jeugd.

hut, en de dood is een akelig iets, om naar te kijken. als iemands leven slecht geweest is, zooals het mijne. Maar enfin, ik heb gezaaid, en ik moet oogsten. Doch, mijn vriend, een laatste woord tot jou. Ik heb een idee — en méér dan een idee — dat ik nooit levend door deze verpeste moerassen zal heenkomen. Als jij er evenwel in slaagt — en daar ben ik van overtuigd — dan draag ik je *dit* op. Die overeenkomst van ons is nauwelijks eerlijk te noemen, vind je wel, Trent? Toen ik ze teekende, was ik niet heelemaal bij zinnen. Maar dat doet er niet toe. Ik vertrouw, dat je zult doen, wat billijk is. Als de zaak een groot succes wordt, zet dan in ieder geval een soort aandeel op mij, en laat mijn dochter dat dan hebben. Je zult haar adres te weten komen bij messrs. Harris en Culsom, advocaten, Lincoln's Inn Fields. Je hoeft daar alleen te vragen naar Monty's dochter, en dezen brief te laten zien. Dan zullen ze het begrijpen. Ik geloof, dat je een rechtvaardig mensch bent, Scarlett Trent, hoewel ik weet, dat je hard bent. Doe dan, zooals ik vraag. Monty."

Da Souza was stil de kamer uitgegaan. Trent las den brief tweemaal over, en sloot hem dan weg in zijn lessenaar. Vervolgens stond hij op, klopte zorgvuldig de asch uit zijn pijp, vulde den kop met donkere, geurige tabak, en stak die aan. Dan belde hij.

"Zeg mr. Da Souza, dat ik hem hier onmiddellijk wil spreken," zei hij den bediende.

En hoewel de boodschap een beetje gebiedend was voor die van een gastheer aan zijn gast, verscheen Da Souza prompt — overvriendelijk en opgewekt.

"Doe de deur dicht," zei Trent kortaf.

Da Souza gehoorzaamde met onverminderde vriendelijkheid. Trent sloeg hem gade met iets als walging. Da Souza kwam van de deur terug, en ving den blik op. Hij voelde zich genoodzaakt, om te protesteeren.

"Mijn waarde Trent," zeide hij, "ik houd niet van de manier waarop je me toespreekt, of van de wijze, waarop je mij behandelt. Je spreekt, alsof ik een bediende was. Daar houd ik heelemaal niet van, en het is niet, zooals het hoort. Ik ben je gast, nietwaar?"

"Je bent mijn gast op je eigen uitnoodiging," antwoordde Trent ruw, "en als je van mijn manieren niet houdt, dan kun je er vandoor gaan. Ik zal je misschien in mijn huis moeten dulden, tot ik bij mezelf heb vastgesteld, hoe ik je kwijt zal raken, maar ik wil zoo weinig mogelijk van je zien. Hoor je dat?"

Da Souza hoorde het, en pakte de zaak nu anders aan. Hij ging in den gemakkelijksten fauteuil zitten, en wendde zich rechtstreeks tot Trent.

"Mijn vriend," zeide hij, "je bent uit je humeur, en dat is een leelijk ding. Hoor nu eens hier. Je bent in mijn macht. Ik hoef alleen maar morgen naar de City te gaan, en hier en daar een woord te fluisteren over een zekeren ouden heer, dien we niet zullen noemen, en je zou in nog minder dan een uur tijds een geruïneerd man zijn; en bovendien mijn vriend, zou je heel stellig gearresteerd worden wegens samenzweringen en bedrog. Die Naamlooze Vennootschap van je was een prachtig stukje zaken-doen, daar is geen twijfel aan, en het was knap van je, dat je mij daar onkundig van liet, maar zooals de zaken nu gelopen zijn, zal dat je verderf zijn. Ze zullen zeggen: waarom liet je mij onkundig van dien stap? En het antwoord — nu, dat is heel duidelijk: ik wist, dat het niet van jou was, wat je bezig was te verkoopen."

"Ik heb jou er buiten gehouden," zei Trent verachtelijk, "omdat ik met mannen te doen had, die zich niet met de zaak zouden hebben ingelaten, als ze geweten hadden, dat jij erin betrokken was."

"Wie zal dat gelooven?" vroeg Da Souza hoonnend. "Ze zullen zeggen, dat dit maar weer een sprookje temeer is van dien wondervollen mr. Scarlett Trent."

De adem kwam Trent bijna sissend over de lippen, en zijn oogen fonkelden van doffen gloed. Maar Da Souza hield voet bij stuk. Hij had zich voor deze uiteenzetting gesterkt, en hij was van plan, om volledig uit te spreken.

"Je denkt, dat ik geen woord durf zeggen in

mijn eigen belang," ging hij voort. "Daar zit iets redelijks in, maar ik heb nog andere bedragen. Ik ben rijk genoeg zonder mijn zesde deel in die „Bekwando Land- en Mijnbouw-Maatschappij", die jij en de N. V. bezig bent, te vormen. Maar ik ben geen gek. Ik heb geen zin om geld weg te gooien. Ik stel je daarom bij deze een vriendschappelijke regeling voor. Mijn dochter Julie is bijzonder mooi. Ik ben overtuigd, dat je haar bewondert. Je zult met haar trouwen, en dan zullen we allemaal één familie zijn. Onze belangen zullen dezelfde zijn, en je kunt er zeker van zijn, dat ik die

Goede vrienden.

behartigen zal. Kom, is dat niet een vriendschappelijk aanbod?"

Trent rookte heftig, gedurende verscheidene minuten, maar hij sprak niet. Na verloop van dien tijd nam hij opnieuw de revolver uit de lade van zijn schrijftafel, en speelde er mee in zijn vingers.

"Da Souza," zeide hij, "als ik je maar vijf minuten bij me had in Bekwando, dan zouden we samen praten over afpersing, en dan zouden we samen praten over met-jouw-dochter-trouwen. En dan zouden we zóó praten, dat de zaak op pooten stond, jij gemeene bloedhond! Ga de kamer uit, zoo gauw als je beenen je dragen kunnen. Deze revolver is geladen, en ik ben niet heelemaal meester van me zelf."

Da Souza maakte zich uit de voeten met verbazingwekkende snelheid. Trent haalde kort en snel adem. Er was nog een goed deel van het wilde beest in hem. Op dat oogenblik had hij een onstuimige lust om te doden. Zijn oogen gloeiden, terwijl hij het vertrek op en neer liep. De jaren van beschaving schenen als verdwenen te zijn. Het vernisje van den beursspeculant was als vervlogen. Hij was weer zooals hij geweest was, in die wilde dagen, toen hij — evenals anderen — zijn eigen wetten maakte, en een menschenleven hem minder waard was dan de bevrediging van zijn goud dorst. Zoo vond hij de atmosfeer van het kleine vertrek verstikkend. Hij deed de tuindeuren open, en stapte naar buiten in den geurigen, zonnigen morgen.

En zoo bevond hij zich onverwacht en zonder waarschuwing van aangezicht tot aangezicht tegenover het meisje, dat hij den vorigen dag in het pijnboschje had aangetroffen, bezig met het maken van haar schets.

XV

Waarschijnlijk zou niets anders in de wereld zoo spoedig den vrijbuiters Scarlett van de goudkust hebben kunnen veranderen in den vreedzamen bewoner van een landhuis in Surrey. Voor dien vasten en onderzoekenden blik in haar oogen, en haar kalmen groot voelde hij zich opeens beduusd en in de war. Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd, en herinnerde zich dan, dat hij naar buiten gekomen was zonder hoed. Terwijl hij daar stond, deed hij zich stellig zoo onvoordeelig voor, als maar kon.

"Goeden morgen, juffrouw," stamelde hij. "Ik vrees, dat ik u heb doen schrikken."

Zij kromp even ineem, toen hij het woord tot haar richtte, maar overigens was haar manier van doen niet onvriendelijk.

"Een beetje hebt u me zeker doen schrikken," gaf zij toe. "Stapt u gewoonlijk op die manier naar buiten, zonder hoed, en in u zelf mompelend?"

"Ik was in een ontzettend slecht humeur," verklaarde hij. "Als ik geweten had, wie er buiten stond te wachten... dan zou het anders geweest zijn."

Zij zag hem met eenige belangstelling in het gelaat.

"Hoe eigenaardig!" merkte zij op. "Wel, ik had gedacht, dat u vandaag de vriendelijkheid in persoon zou geweest zijn! Ik las onder het ontbijt, dat u in de City iets wonderbaars had verricht — iets, wat boven al het gewone uitgaat — en ik weet niet meer hoeveel honderdduizenden ponden verdiend had. Toen ik de schets van uw huis aan mijn chef liet zien, en hem zeide, dat u me vandaag zou toestaan, om u te interviewen, dacht ik werkelijk, dat hij mijn salaris terstond zou verhoogen."

"Het is meer geluk dan wat ook," zei hij. "Ik ben tweemaal bijna geruïneerd geweest. Dat kan me weer overkomen, hoewel ik vandaag een millionair ben."

Zij keek nieuwsgierig naar hem — naar zijn leelijk geruit costuum — zijn gele schoenen — dat krachtig en energiek gelaat, met oogen, die diep in hun kassen stonden, onder de vooruitstekende wenkbrauwen — naar die zware kaken, die een zekere grofheid aan zijn uitdrukking gaven, welke zijn mond en voorhoofd, hoe welgevormd ze ook waren, niet geheel en al konden te niet doen. En terzelfdertijd keek hij naar haar — slank, groot en elegant — sierlijk gekleed, van haar mooigevormde schoenen af tot haar matrozenhoedje toe — naar het bruine haar, dat in het midden gescheiden was, en een weinig aan den band ontsnapte, om over haar voorhoofd te golven, en haar fijne tint nog duidelijker te doen uitkomen. Trent was in vele opzichten onwetend, maar in andere dingen scheen zijn smaak bijna instinctmatig juist te zijn. Hij wist, dat dit meisje tot een klasse behoorde, waarvan hij door haar afkomst en opvoeding ver gescheiden was, waarvan hij niets wist, en waarmee hij zich in geen enkel opzicht verwant kon rekenen. Ook zij besepte dat, doch haar belangstelling voor hem was er niet minder om. Hij was een type van die machtige mannen, die heden ten dage de wereld in hun handen hebben, en koninkrijken doen trillen, en het lot van volkeren wijzigen. Misschien was hij nog des te interessanter voor haar, omdat hij — volgens den gewonen maatstaf der kritiek — niet zou kunnen worden gequalificeerd (om een uitdrukking van haar klasse te gebruiken) als een *gentleman*. Hij vertegenwoordigde iets in volle werkelijkheid, wat haar nooit méér dan halve werkelijkheid had toegeschenen — nl. macht zonder opvoeding. Zij beschouwde zichzelf gaarne als iemand, die de menschen bestudeert; zij was een schrijfster die haar taak ernstig opvatte, die een zekere eerezucht had. Hier nu was een exemplaar dat een nadere beschouwing waard was — een origineel wezen — een schepsel van een geheel nieuw type, zooals zij nog nooit binnen den kring van haar ondervinding had aangetroffen. Het was de moeite waard, kleine eigenaardigheden, die misschien zouden hinderen, over het hoofd te zien, om dit exemplaar voor de verzameling te winnen. Bovendien, van een journalistiek gezichtspunt was de man meer dan interessant — hij was een kostbare aanwinst.

(Wordt voortgezet)

Wegbelastingcontrôle is nog altijd een van die noodzakelijk-lastige dingen, die veel oponthoud veroorzaken. Dit zagen we dezer dagen weer in Sittard.

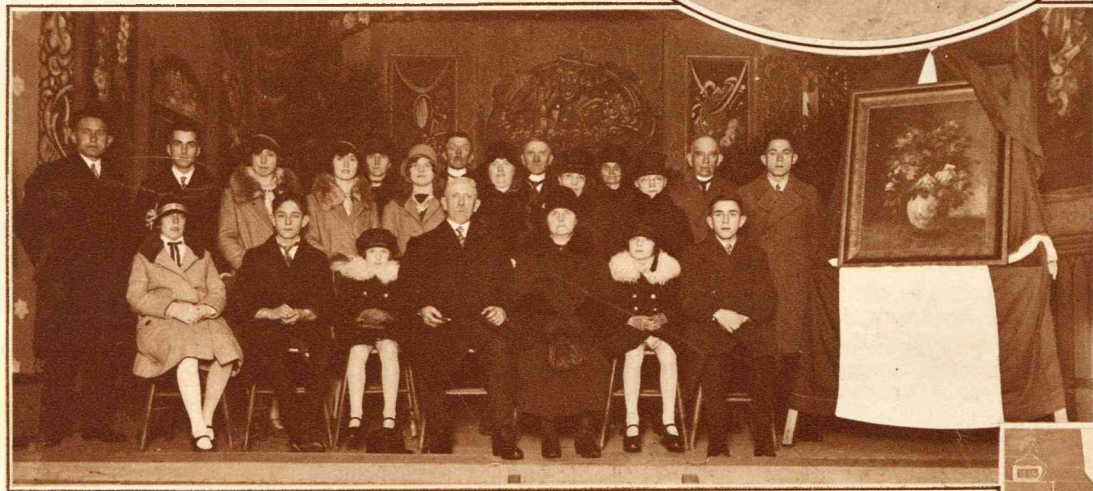
Te Valkenburg is men druk bezig de alom bekende Grendelpoort, die danig in verval was, te restaureren met een hardere steensoort, welke beter bestand is tegen den tand des tijds. Een gat onder de poort wordt gestopt.

Nieuws uit Limburg

Zondag herdacht de heer J. R. H. Wijnen, hoofd der openbare school te Waubach, zijn 40-jarig ambts-jubileum. Het geheele dorp heeft dit feest meegevierd. In optocht trok men naar het feestlokaal.

Groep van den jubilaris met familie.

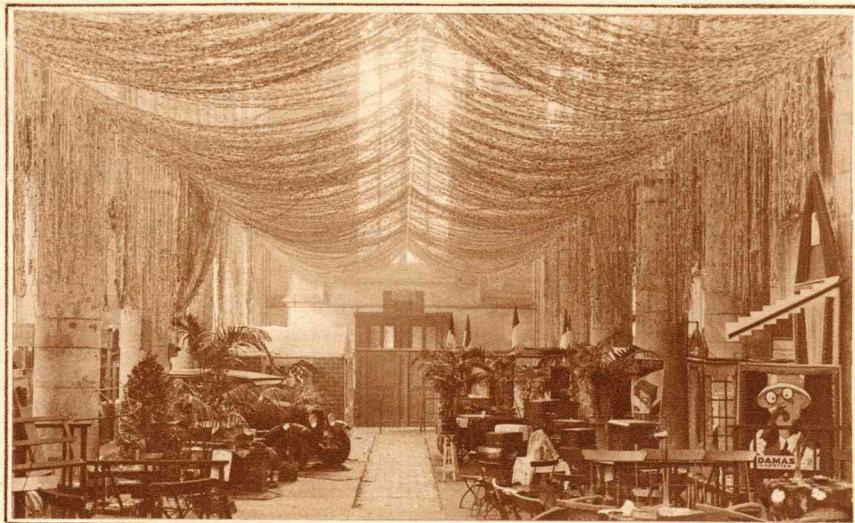
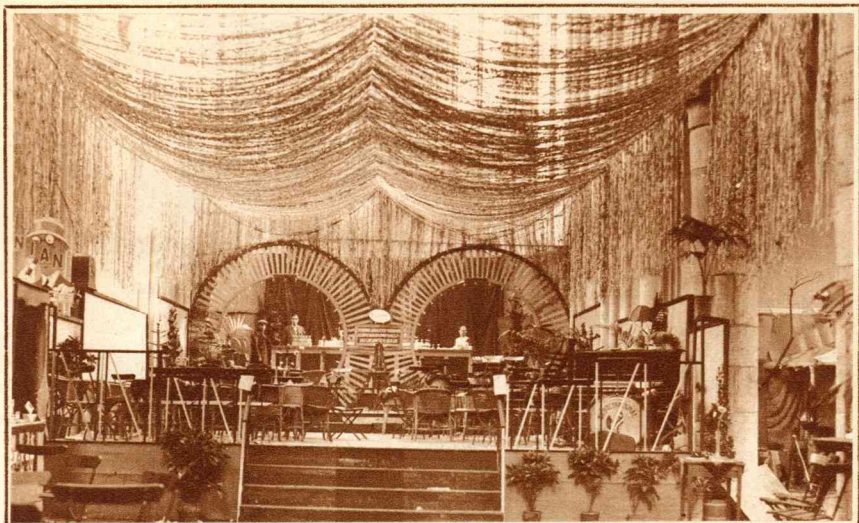
Bij den zij-ingang van het kasteel Amstenrade is een aardig huisje neergezet geheel in den stijl van het gebouw.

Het gemeentebestuur van Heer heeft, bij wijze van proef, op het gevaarlijke kruispunt aan den Rijksweg een verkeerston geplaatst. De bedoeling is om aan te toonen, dat het mogelijk is op die plaats een vluchtheuvel te maken. — Kijkje op de situatie.

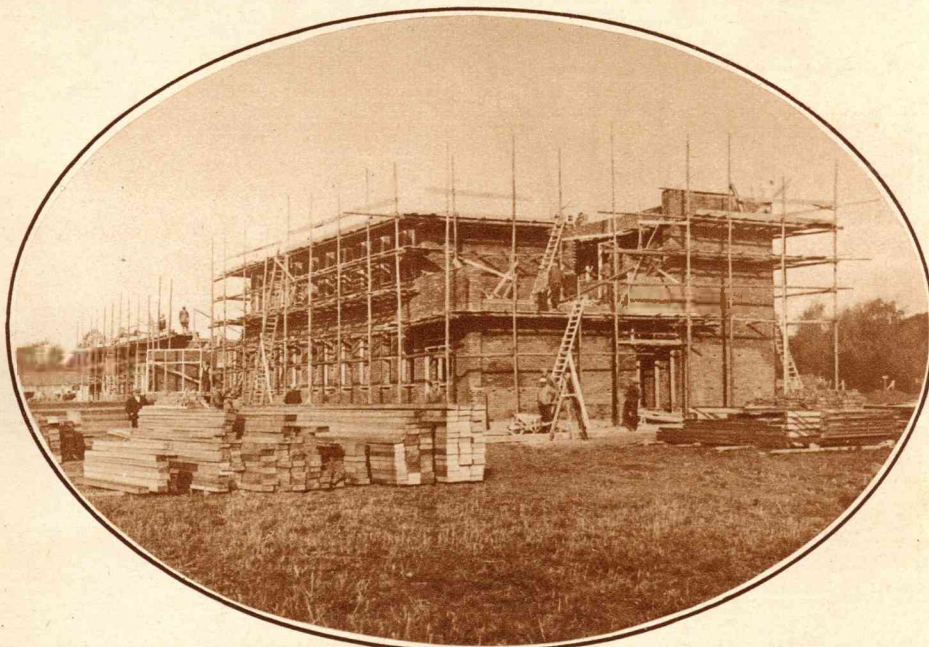
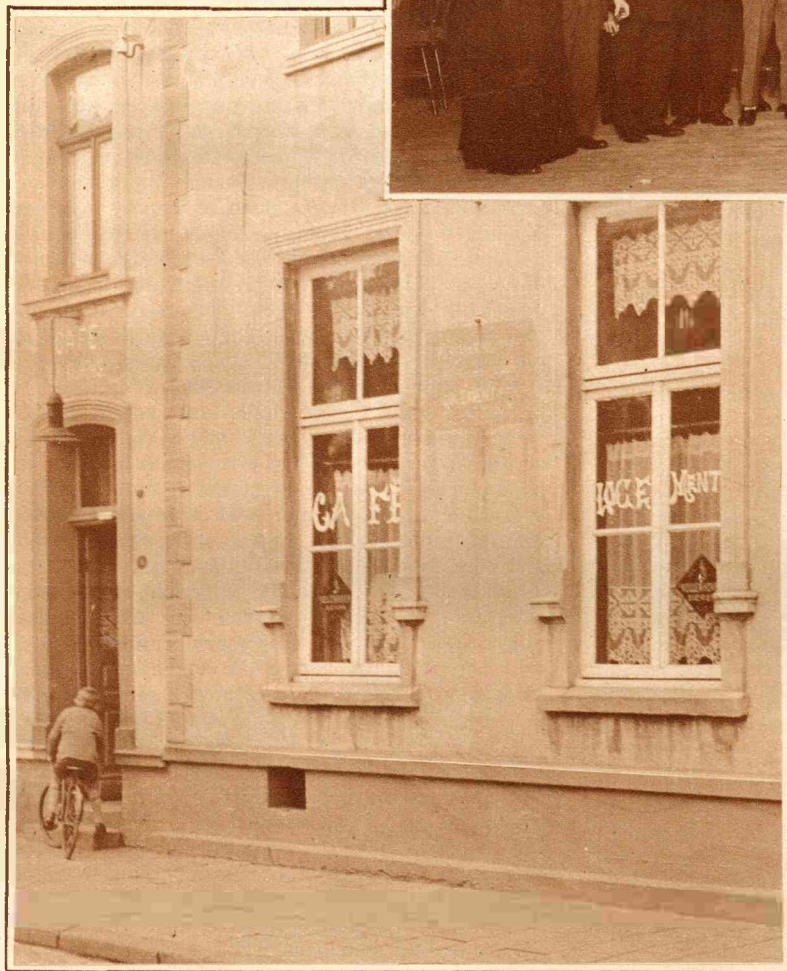

De heer A. K. A. Pelt, hoofd der school te Vijlen-Vaals, herdacht zijn 40-jarig jubileum bij het onderwijs. Als bijzonderheid mag wel vermeld worden, dat hij dien zelfden dag 40 jaar gehuwd is, terwijl hij reeds 40 jaar met een collega aan dezelfde school verbonden is. Links de heer A. K. A. Pelt, hoofd der school, rechts de heer P. J. Brouwers, onderwijzer, welke beiden 40 jaar aan dezelfde school verbonden zijn.

Door de fanfare St. Jozep te Maastricht is een welgeslaagd winterfeest gehouden in de voormalige Dominicanerkerk. Links: kijkje op het tooneel. Rechts: overzicht van de prachtig versierde zaal

Zondag 10 November zal de heer Elbert Franssen zijn zilveren jubileum herdenken als directeur van het Kathedrale kerkkoor te Roermond. Wij geven hierbij den jubilaris temidden zijner zangers.

Bijna in elke plaats van ons Limburg is men bezig met het bouwen van een nieuw Ziekenhuis, zoo ook te Weert, waar het nieuwe St Jansgasthuis in aanbouw is. Een overzicht op het werk.

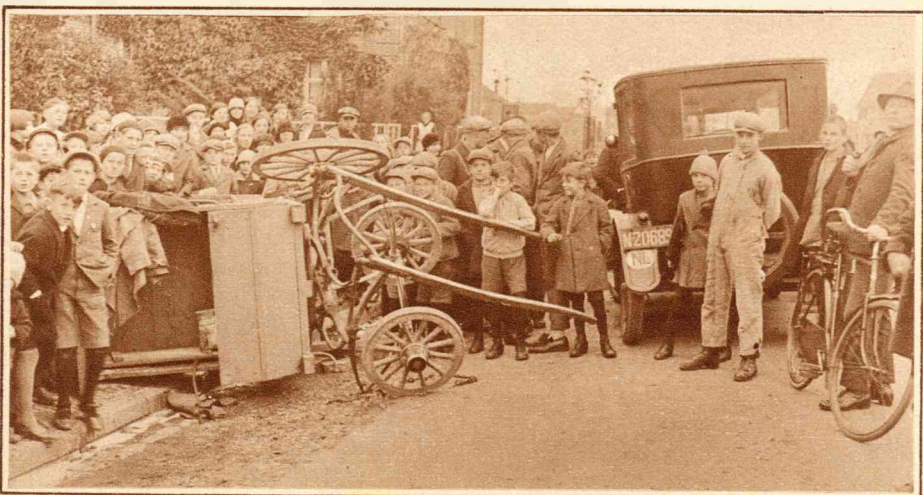

De rechercheur S. Brugmans.

Zooals bekend is, werd de vermoedelijke dader van den moord op Marietje van Os te Rotterdam in Heerlen gearresteerd. We geven hierbij de portretten van de twee rechercheurs met het logement in de Geerstraat, waar de verdachte werd aangetroffen.

De rechercheur P. J. Halmans.

Op den Kerkraderweg te Heerlen kreeg een Fordje een speelsche hui en bokste een melkwagen ondersteboven, wat natuurlijk aller belangstelling trok.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 28 Oct. '29

Menier,

Na al de leut die me deus week van de kermis g'ad emmen, is er weer 'nen tijd van ernst, is 't er 'nen seerjeuzen tijd aangebroken, amico.

De natuur geef 't veurbeeld. De donkere dagen hangen as triestige sluiers over ons durpke. De lage wolken haken d'r eigen vast aan 't krúske op d'n toren en van de takskes van de boomen lekken de dikke droppen neer, dat ge ze haard heurt tikken teugen de dorre blaaikes op d'n grond.

De muschkes zitten „dik” te kijken, mee groote, verwonderde kraaloogskes, op 't geelbruine blarendek, waar ze nie veul op te bikken kunnen vinden. En 's aves, as ik naast m'n Trui onder de wol leg, dan heuren me de wind deur de kale boomen gieren da ge 'r bekaanst nie van slapen kunt. Dan slieren de hard-dooie blaaikes van de boomen over d'n grond en tikken zoo nouw en dan teugen de ruiten.

Neeë, 't is triestig.

En wij houwen ons eigen maar koestum. „De centen die zijn op en de pret is gedaan, portemees mee suikere pinnen,” zee 't lie-ke en zoo is 't. Me rooken stillekes 'n goeiekoop pepke tabak

in 't hoekske bij 't vuur, lezen ons kraantje en zetten nouw en dan 'n stukske radejoow aan.

En zoo blijven me, op ons stil verlaten durpke, da nouw deur ginnen eenen stadschen mensch bekeken wordt, op de hogte van alles wat er zooal reilt en zeilt op de wêrld.

En dan gebeur 't, amico, as ge dan zoo in oew vergeten hoekske aan oew pepke zit te lurken, mee 'n taske koffie d'r tusschendeur, da ge, as ge al 't nuuws uit kraant en radejoow vernimt, ge zoo nouw en dan 's onder oew pet krabt en stiekum onzenlieveneer bedaankt, dat ie oew in zo'n stil, vergeten hoekske van de groote wereld ee neergepoot! —

As ik zoo lees wat er allemaal gebeurt in de groote stejen d'n lesten tijd, dan houw ik m'n haart vast. Gin kraant kan ik openslaan of ik lees van alderhaande moorden en doodslagen. Gin oogenblikke kan d'n radejoow gaan of 't program mot effekes stilgezet worren om 't sigglement op te geven van d'n een of aandren tiep die de pliesie achter z'n broek ee zitten. Om dan nog nikske te zeggen, nouw ik 't toch over m'n radejoow eb, van de keet die er is onder de grappenmakers die ons mee de programma's bezig willen houwen! Karjuu, wa-d-n gesallemaander. Dan zette da dink aan om 'n lollig mopke muziek of veurdracht te heuren en dan staat er verdulleme ievemmen 'nen vent te sawelen over de ruzie die *hij* heet. Net of wij nog nie genogt emmen aan de ruzie die me zelvvers dikkels emmen. En as ie dan net goed op gaank is, dan vallen ze 'm in de rede op 'n manier da-t-ie 'r gin woord meer tusschen kan krij-gen. Dan „breken ze 'm af,” zooas ze da noemen. Dan sloopen ze 'm. Maar d'n anderen dag, amico, dan schrijft ie 't heelegaar nog 's over in de kraant en zoo komde van alles te weten wa-d-oew nie interzeert.

Ik weet wel wa ze willen!

Ze willen allemaal van mijnen radejoow 'nen proppegandist maken veur d'r politiek. Jan wil uren en uren staan kaaiëren over de teejerie da-d-et vleeschveul beter is as de beenen. Piet wil komen vertellen, as 't kan elken dag, dat 'r gin schoondere kleur op de wêrld is, dan die van zijn politiek. En da doet ie mee 'n vuur of ie de kleur zelvvers uitgevonden heet!

Klaas wil alle dagen beweren, da Piet gin verstaand van kleuren heet, omdat ie finaál *kleurenblind* is! Maar al die grappenmakers vergeeten, da-d-ons da-d-allemaal gin bal kan interzeeren. Ik

De vroegere Spaansche minister-president Sanchez Guerra, die een opstand had georganiseerd tegen Primo de Rivera en daarvoor terecht stond, zou vrijgesproken zijn.

em m'n radejoow gekocht veur 'n lollig mopke en 'n stukske meziek en nie om 'n aander z'n ruzie in m'n huis te halen.

En as ik d'n Radejoowminister was, dan schupte-n-ik ze allemaal — maar dan ok allemaal — van de miekerevoon af, nam van de luistereers vijf pop radejoowbelasting per jaar en gaf elken dag 'n program van muziek en veurdracht uitgevoerd deur de beste aartiesten, die er waren! En dan kon ie de radejoowboekjes nog mee glaans veur niks geven! Nouw doen ze 't net andersom. Krijgde de ruzie veur niks en motte de boekskes betalen. En dan smeren z'oew op oewen botteram da-ge 't allemaal veur niks krijgt. Wel sodejabel, ik wil niks veur niks! Ik wil 't gere betalen, maar dan mot ik ok weten wa'k koop. Maar in elk geval: gin ruzie-in-'t-kippenkot!

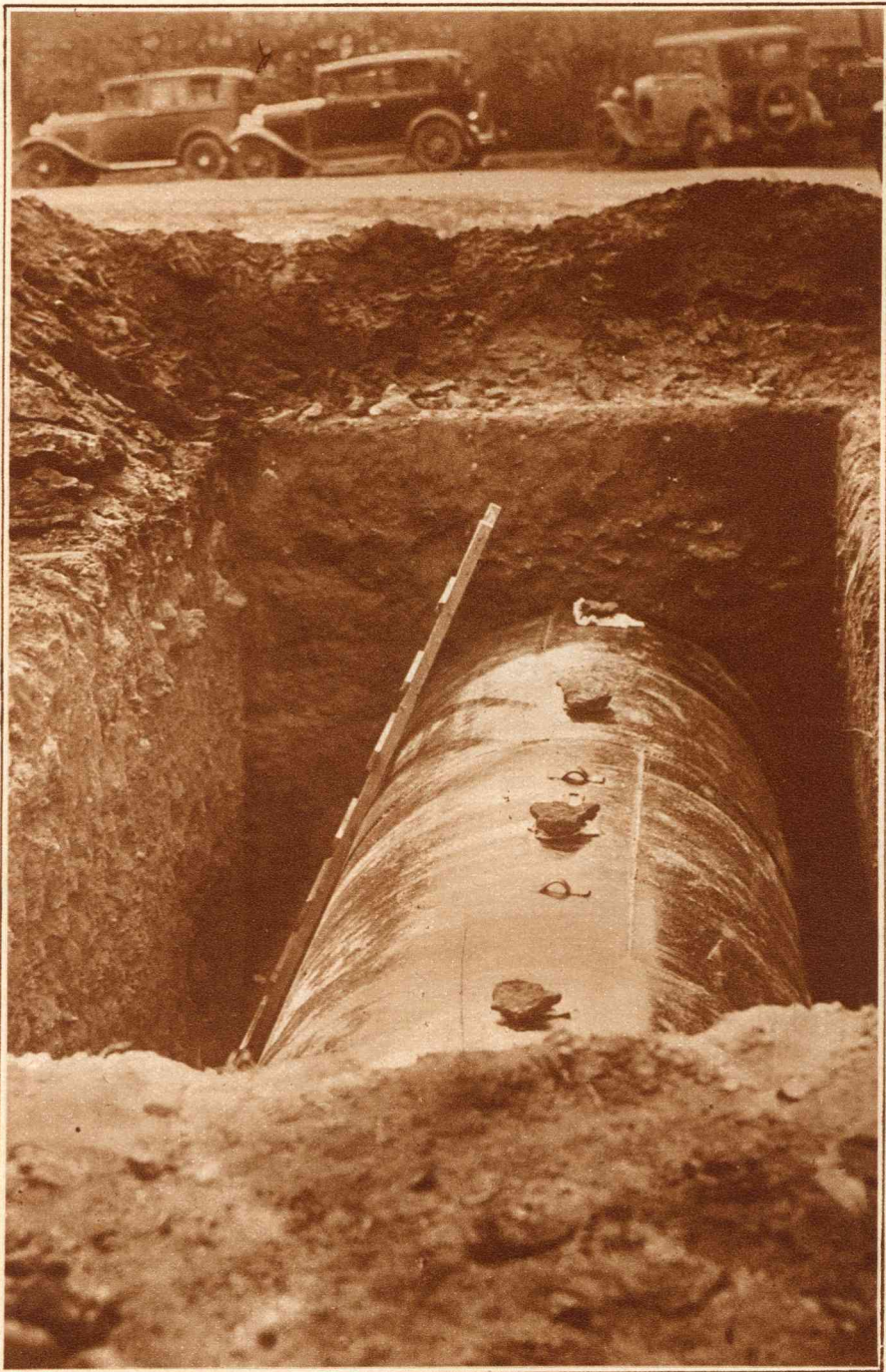
Mijn kamer is gin Tweedekamer. En as wij behoefte emmen aan ruzie, dan zullen me die zelvvers maken! Daar hè'k mee Trui gin mensch anders veur noodig! En ditte zeg ik oew, amico, as da gedonderjaag nie gaauw ophoudt, da'k 't radejoowmesjen in 'nen hoek trap en weer 'nen grammelfoon neerzet. Daar hè'k da gesallemaander nooit mee g'ad! Zemmen nouw van allerhaande verenigingen opgericht om 'n eigen program te kunnen maken en d'n minister aan z'n kop gek te leggen zaniken — d'r mot dan maar 's gaauw 'n vereniging komen van de menschen die *ginnen* radejoow willen emmen.

Maar nogeens: as wij betalen — nou géven me de centen, en da kom veur ons op 't zelfste terneer, zou 'k zoo denken — dan kunnen wij misschien ok 's wa zeggen en dan zeg ik: weg mee de ruzie; leve de leut en draait 'r nog maar 's 'nen mop deur! Ge zouw 's zien, hoe 'n schoon baantje zo'n menister kreeg. Hij wier even beroemd as de mannen die deur 't mesjen zeggen: „Goeienavond samen en wel te rusten” en zo'n menister had dan 'n leventje as luis op 'n zeer hoofd. En welke menister kan da vandaag aan d'n dag zeggen? Maar ollee, 't is maar 'n protje van 'nen boer en daar wor nie naar gelusterd. Wij tellen alleen maar mee om de menschen in de stad aan d'n frèet te houwen en da schijnen ze in 't algemeen nie veul biezonders te vinden. Daarveur emmen ze 't sprikwoord maar uitgevonden dat de peerden die 'm verdienen d'n haver nie krijgen!

Amico, m'n velleke is vol, dus ik gaai er afscheliën. Veul groeten van Trui en, as altij, gin horke minder van oewen

toet a voe

DRÉ.

Een klein legertje politie gelukte het dezer dagen in Amerika een groote bende dranksmokkelaars te arresteeren, waarbij ook de opslagplaatsen ontdekt werden. Hiernaast een tank. De wekelijksche omzet van deze smokkelbende was ± 1 miljoen gulden.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbrooke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Toen hij zweeg, keek Cicely hem vragend aan, zich verwonderd afvragend, wat dat alles met haar te maken had.

„Ik nam een nummer van de *Daily Mirror* op. Daarin stond uw portret met dat van prins Joachim van Latavia. Ik wedde met hem, dat hij het nooit zou klaarspelen, den Prins opzij te dringen en met u te trouwen, wát hij ook deed.”

Cicely ging recht overeind zitten.

„Hoe heette die... die persoon?” vroeg ze, terwijl een blos van verontwaardiging haar wangen kleurde.

„Hij was een journalist — en hij heette Richard Standring. U zult waarschijnlijk wel nooit van hem gehoord hebben.”

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Cicely bleef onbeweeglijk zitten. De blauwe kalme zee vóór haar, die glinsterde in de middagzok, scheen plotseling grauw en wazig te worden. Zij bewoog haar parasol even, zoodat haar gezicht voor den man naast haar verborgen was... Zij was de inzet van een weddenschap geweest. Dick had met dezen onsympathieken jongeman om duizend pond gewed, dat hij haar trouwen zou. Het was dus geen toeval geweest, dat hen had saamgebracht... geen vriendelijke bestiering, maar hebzucht... Dick had die weddenschap willen winnen en haar met dat doel in Yorkshire gezocht, en met dat doel alleen.

„Maken u en uw vrienden er een gewoonte van, om onbekende jonge meisjes in uw weddenschappen te betrekken?” vroeg zij, met een toornigen klank in haar stem.

Arthur Meacham schoof onbehaaglijk heen en weer.

„Kom, kom, juffrouw, die veronderstelling gaat wel wat ver. Het was louter toeval. Uw portret was het eerste dat ik in de *Daily Mirror* zag. Ik heb er natuurlijk geen oogenblik aan gedacht, beledigend tegenover u te zijn, dat verzeker ik u.”

„Enfin, u hebt uw duizend pond gewonnen, mijnheer Meacham, en dat moet wel een heele voldoening voor u zijn. Het zou mij echter zeer aangenaam zijn, wanneer u in het vervolg mijn naam niet meer in verband bracht met eenige transactie van dezen aard, die u misschien nog zult willen sluiten.”

Zij stond op, groette hem met een nauwelijks merkbare hoofdbuiging en liet hem alleen. Eenmaal uit z'n gezicht, liep ze snel naar haar hotel terug, waar ze in een stoel in de vestibule neerviel en zich geheel overgaf aan de woede en de verontwaardiging die zich van

haar hadden meester gemaakt. Kon het waar zijn, dat dat alleen de reden was, waarom Dick haar wilde trouwen? Dat hij haar als een soort loterijbriefje beschouwde...? Hij had haar hart gewonnen voor duizend pond. Het was vernederend. Zij voelde behoefte om te huilen, maar er waren nog meer mensen in de vestibule en voor het oogenblik voelde zij zich te zeer terneergeslagen, om naar boven, naar haar eigen kamer te gaan.

Zij zag nu alles heel duidelijk. Hij was alleen gekomen, om haar te verstrikken. Dat was het uitsluitende doel van zijn reis naar Kilbolton. En

zij was zoo gemakkelijk in de val gelopen... zoo graag zelfs... **No. 20**

dát was het vernederendste van alles. Zij trachtte de gevoelens te ontleden, die hij gehad moest hebben op het oogenblik, toen hij haar dien avond in de schemering naast haar defecte motorrijwiel zag staan. Hij moest zich toen zeker in gedachten op den rug geklopt en zich gefeliciteerd hebben met het feit, dat het lot hem zoo gunstig was bij de jacht op zijn duizend pond. Daar was hij nu dadelijk in aanraking gekomen met het meisje, dat hij gewed had te zullen trouwen.

„Cicely.”

Zij hoorde op blijden toon haar naam noemen. Zij keek met van woede roode wangen op, terwijl haar oogen van verontwaardiging vlamden. Daar stond Dick... Dick, in zijn oude sportpak, magerder, naar het haar voorkwam, dan toen zij hem het laatst had gezien, maar met van opwindung gloeiend gelaat.

„Ik heb je overal gezocht, Cicely. Ik ben met den trein van tien uur pas aangekomen. Ik hoorde, dat je aan het strand was en ik heb daar heen en weer gehold, om je te vinden, maar het is me niet gelukt.”

Hij stak haar zijn hand toe en bukte zich, alsof hij haar wilde kussen. Zij bewoog zich niet en toen eerst scheen hij te besefsen, dat er iets niet in den haak was.

„Cicely?” riep hij vragend uit.

Zij richtte zich met een krachtige poging om flink te blijven, op.

„Ik... ik moet u iets zeggen, mijnheer Standring en 't is misschien maar beter, dat ik het dadelijk doe.”

Zij zag de verwondering in zijn oogen, de beweging van schrik, die hij maakte.

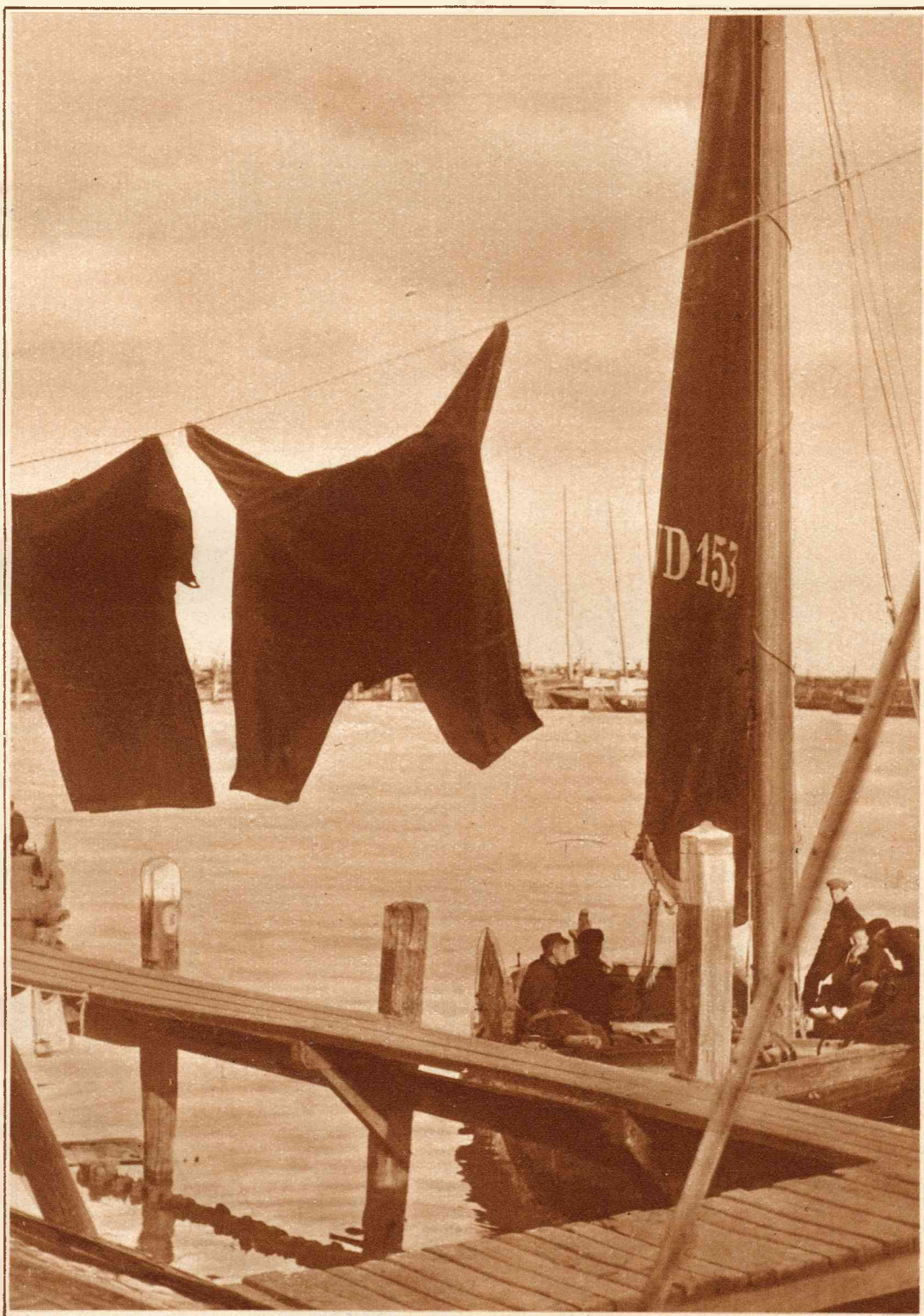
„Mijnheer Standring? Zeg, Cicely, wat betekent die vormelijkheid? Wat is er gebeurd, liefste, dat je op die manier tot me spreekt? Wat heb ik gedaan?”

Hij sprak luid, overweldigd door z'n aandoening. Cicely keek zenuwachtig om zich heen, daar de menschen in de vestibule naar hen keken.

„Wat ik u te zeggen heb, kan ik niet hier zeggen,” zei ze zacht. „Wij hebben een paar kamers hier in het hotel en als u in onzen salon wilt komen...”

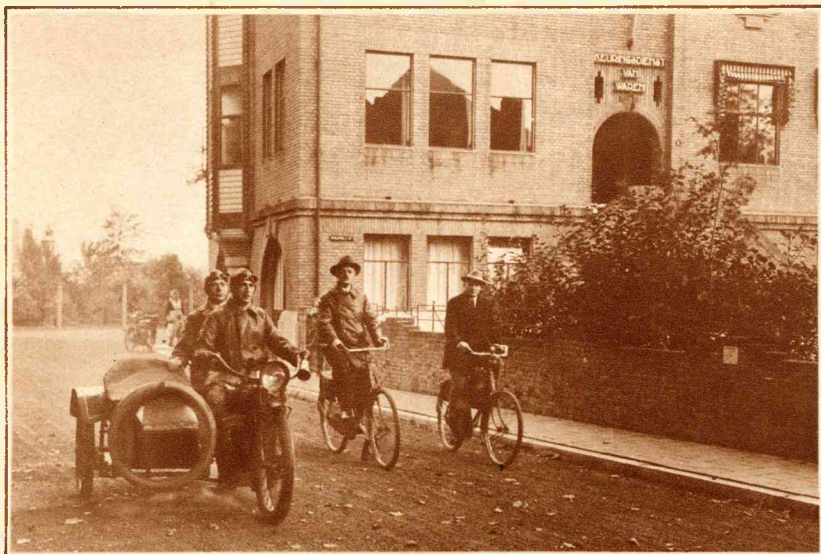
„Natuurlijk wil ik dat. Ik zou nog heel wat verder gaan om je te spreken, als dat noodig was.”

Zij wendde zich van hem af en ging hem voor naar de lift. Zonder een woord te spreken geleidde zij hem door een lange gang naar 't pronkerigen salon, dat haar vader gehuurd had. Zij liep regelrecht op het raam toe en bleef daar met wild kloppend

Volendamsche wasch.

(Voor vervolg zie blz. 10)

De keurmeesters verlaten het hoofdgebouw en gaan op stap.

wet, verdeeld in 21 districten of keuringsgebieden. Het district Maastricht strekt zich uit over het grootste gedeelte van Limburg; de meest noordelijke grens loopt over de gemeenten Belfeld-Nederweert. Dit gebied omvat 104 gemeenten met een aantal van 430.694 inwoners.

Het nieuwe, massief opgetrokken gebouw, gelegen aan den Parkweg, naast het bekende

Het maken van consumptie-ijs in een vuile omgeving, wat door den warenkeuringsdienst opgespoord wordt en verboden.

Het vergunningsbewijs wordt nagzien en tevens een monster ijs voor onderzoek meegenomen.

Met den Warenkeuringsdienst op stap

De serie foto's, welke we onzen lezers in dit nummer aanbieden, heeft betrekking op de belangrijke werkzaamheden van den Warenkeuringsdienst.

Naast enkele interieuroptnamen in de verschillende laboratoria, het administratie-bureau enz., die wij in het tweede gedeelte van deze serie zullen plaatsen, hebben we meerdere foto's kunnen maken van het werk door de keurmeesters in den buitendienst verricht; omschrijvingen onder de foto's geplaatst, geven daarvan een naderen uitleg.

Wij meenen goed te doen in de volgende regelen het een en ander over den dienst zelven mede te deelen.

Krachtens de Warenwet van 19 September 1919 werd Nederland, voor de uitvoering dezer

den voor de helft gedragen door het Rijk en voor de andere helft door de 104 gemeenten, volgens het aantal inwoners.

Iedere inwoner heeft, per jaar, daaraan bijgedragen in:

1924	6,85 cent
1925	7,18 "
1926	6,87 "
1927	7,57 "
1928	7,56 "

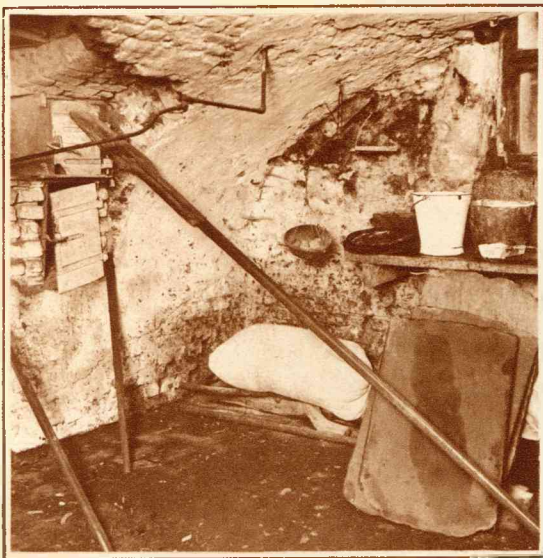
De bevolking van Nederland geeft naar schatting in totaal wel 2 milliard (2000.000.000) gulden per jaar uit voor eet- en drinkwaren. Door een gemiddelde vervalsching van slechts 2 procent wordt dus de koopkracht van ons volk reeds benadeeld voor 'n bedrag van 40 miljoen (40.000.000)

Een melkverkoopplaats op een mesthoop is niet de ware manier.

Stadspark, werd in September 1924 in gebruik genomen. De ruime, frissche lokalen beantwoorden ruimschoots aan het doel, waarvoor zij werden ingericht.

De kosten en de eerste inrichting van dit gebouw werden door het Rijk en door de gemeente Maastricht ieder voor de helft betaald. De jaarlijksche kosten van den dienst wor-

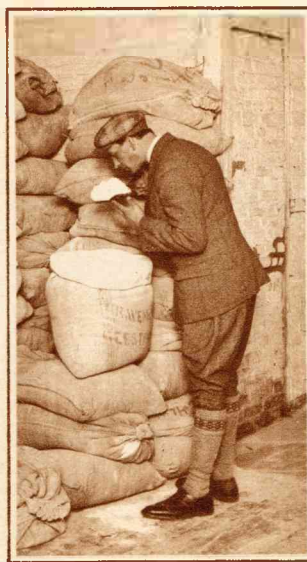
Een afgekeurde bakkerij in een kelder, waar juist ruimte genoeg is om recht op te staan.

Een bakkerij zooals die behoort te zijn.

Een melklokaal zooals het behoort te zijn.

Inspectie op een meelzolder.

gulden. De kosten van de bestrijding dezer vervalsching, vallen daarnaast vrijwel geheel in het niet.

Het publiek merkt het meest van het werk, door de keurmeesters in den buitendienst verricht. Hun taak is veelzijdig en niet altijd gemakkelijk. Afgezien van de tegenwerking van een enkelen onwilligen verkoper of handelaar, hebben zij een steeds afwisselende dagtaak op de meest uiteenlopende uren, waarbij geen rekening kan gehouden worden met de weersgesteldheid.

Om het afleveren van partijen melk aan slijters, venters of melkinrichtingen te controleren, of stal- of weidemonsters te nemen, gebeurt het vaak, dat reeds om vier uur in den ochtend vertrokken moet worden.

Dat daarbij somtijds de noodige voorzorgen genomen moeten worden, ligt voor de hand. Niet zelden gebeurt het, dat een keurmeester in een hinderlaag moet gaan liggen; het is zelfs eenmaal voorgekomen, dat een keurmeester, als voermans-

knechtje verkleed, op den bok van den melkwagen moest plaats nemen, om ongemerkt tot de hoeve te kunnen doordringen en vervolgens de aflevering van een partij melk te kunnen constateeren. Het resultaat hiervan was, dat eindelijk een door-trappte melkvervalscher kon worden gevaliseerd.

De keurmeesters zijn belast met het inspecteeren van al die plaatsen, waar levensmiddelen worden bereid, verhandeld, verpakt of in voorraad worden gehouden. Zij zijn gerechtigd, tegen den wil van den gebruiker, genoemde lokalen binnen te treden. Indien zich bij daar aanwezige waren bedorven artikelen bevinden, worden deze, met goedvinden van den eigenaar, aan de consumptie onttrokken en ongeschikt gemaakt voor mensche-

Het nemen van een monster melk op straat.

lijk voedsel. Ingeval geen medewerking te dien aanzien van den eigenaar wordt ondervonden, zijn de keurmeesters verplicht de partijen te verzegelen, na monsters te hebben genomen, terwijl dan in den regel een proces-verbaal onvermijdelijk wordt. Ook in geval van twijfel nemen zij een monster voor nader onderzoek mee naar het laboratorium. Ook op een doelmatig vervoer en op een hygiënisch uitstellen van levensmiddelen wordt (vooral op kermis en markten) steeds toezicht uitgeoefend. Eveneens op de zindelijkheid van handen, kleding, gereedschappen enz. welke bij de bereiding en de behandeling gebruikt worden.

De keuring van visch neemt momenteel groote afmetingen aan. De kwaliteit van de thans aangevoerde partijen is dan ook reeds veel verbeterd.

Dat door de keurmeesters steeds meer intens moet worden opgetreden, mogen blijken uit het aantal bedorven partijen, dat ter plaatse aan de consumptie onttrokken moest worden:

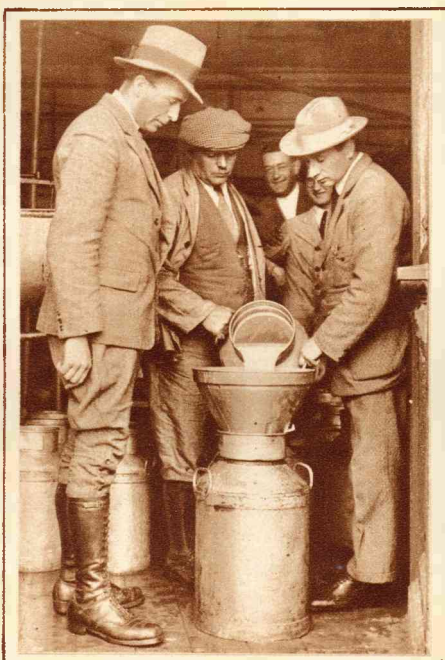
Marktinspectie. Wat is er in die zakjes?

De keurmeester laat wat melk op zijn hand loopen.

Onderzoek in een vischwinkel.

Afleveren van melk. De aangevoerde melk moet gezeefd worden.

Op winkelinspectie.

jaar	Aantal partijen
1922	726
1923	1717
1924	1431
1925	4499
1926	5473
1927	4431
1928	3589

Het opsporingspersoneel geeft bij de inspecties ook zoo noodig aanwijzingen betreffende de bewaring van levensmiddelen, inrichting van lokalen, stallen enz.

De ter onderzoek medegebrachte monsters wor-

den in de laboratoria onderzocht. Deze onderzoekingen leiden vaak tot het opsporen van ergerlijke vervalschingen bij alle mogelijke artikelen.

Dat ook het werk van het laboratoriumpersoneel veelzijdig is, blijkt niet alleen uit de zeer groote verscheidenheid van instrumenten en hulpmiddelen, doch ook uit het feit, dat in een twintigtal koninklijke besluiten speciale eischen gesteld zijn, waaraan de daarin bedoelde waren moeten voldoen. De voornaamste dezer besluiten zijn wel het melkbesluit en het broodbesluit.

De meest belangrijke vervalschingen, welke in het laatste jaar nog geconstateerd werden, zijn: peper, vervalscht met kafferkoren; raapolie, vermengd met lijnolie en andere oliesoorten; gemalen kruidnagelen, vervalscht met gemalen piment; mosterd met te veel water; mosterd met rijstemeel enz. enz. Verder werden zeer groote partijen specerijen, welke bij de bereiding van vleeschwaren werden gebruikt, aan de consumptie onttrokken, wegens het bevatten van verboden conserveermiddelen.

In ons volgend nummer vervolgen wij dit artikel en zullen u daarbij de interne werkzaamheden van den Warenkeuringsdienst laten zien.

Denk er om, dat uw boter bedekt moet zijn.

Marktinspectie. Onderzoek van verse visch.

pend hart tegen het kozijn geleund staan. Zij hoorde hem de deur sluiten en naar haar toe komen. Vlak vóór haar bleef hij staan.

„Het schijnt, dat ik in ongenade ben! Zou je me maar niet meteen het ergste zeggen, Cicely. Wat is mijn misdaad, waarvoor ik veroordeeld ben om „Mijnheer Standing” genoemd, als een vreemde behandeld te worden?”

Met vlamme oogen keek zij hem aan.

„U zult nooit uw duizend pond winnen!” riep zij heftig uit. „nooit... nooit!”

Een oogenblik keek hij haar verschrikt aan. Sedert dien dag, waarop hij naar Kilbolton getuft was, had hij geen enkel oogenblik meer aan die onzinnige weddenschap gedacht. Ja toch, eens, namelijk toen hij tot de ontdekking kwam, dat het meisje, waarop hij verliefd geworden was, hetzelfde meisje was, dat hij gewed had te zullen trouwen. Maar sedert nooit meer. En nu werd daar opeens weer voor zijn geest geroepen het tooneel in de kamer van Arthur Meacham: de met tabaksrook bezwangerde atmosfeer... de met flesschen en glazen bedekte tafel... hij zelf, blufferig tegen Meacham's cheque van duizend pond de zijne zettend. En toen zag hij ineens weer zijn eigen slaapkamer, op den volgenden morgen... zijn bewust worden van de dwaasheid, die hij had uitgehaald. Hij had duizend pond weggegooid, alleen om te voldoen aan zijn trots, en om den afkeer, dien hij jegens Meacham koesterde, zichzelf voor jaren een financieelen last op den hals gehaald door de dwaasheid van alle ooit gesloten weddenschappen.

„Neem me niet kwalijk, Cicely... Wie heeft het je verteld?”

„Mijnheer Meacham... nog geen half uur geleden... Dus het is waar?... Je hebt me alleen willen trouwen om duizend pond te kunnen winnen?...”

Hij bleef onbeweeglijk staan, doodsbleek.

„Ja, Meacham heeft je de waarheid verteld wat betreft de weddenschap, en ik kan me begrijpen, dat je, als je de geschiedenis zóó hoort, meent, dat je groot onrecht en vernedering is aangedaan. Je zult natuurlijk zeggen, en met recht, dat ik zoo'n weddenschap nooit had moeten aangaan, maar toen ik het deed, dacht ik niet na; Meacham wierp een cheque van duizend pond op tafel en ik voelde mij verplicht, zijn uitdaging aan te nemen. En eerst toen en niet eerder zei hij mij, wat ik had te doen.”

„En u was zoo bang, uw duizend pond te verliezen, dat u besloten was het te doen?” riep zij woedend uit. „Als ik het zoo eens zeggen mag, mijnheer Standing, dat is typisch iets voor u! Maar u zult niet verwachten, dat ik zal zeggen, dat het mij spijt, dat u hebt verloren.”

„Heb ik verloren, Cicely?”

Zijn stem was onvast, toen hij haar deze vraag deed.

Zij keek hem met een hoogrood gezicht aan.

„Zou u denken, dat ik uw vrouw zou willen worden, alleen om u duizend pond te laten verdienen... om u de voldoening te geven, een weddenschap gewonnen te hebben?... U hoeft mij niet te beleedigen.”

Hij maakte een beweging met de hand als om een beroep op haar te doen, maar liet haar dadelijk weer vallen.

„Cicely, ik verwacht niet, dat je me zal gelooven, maar ik zweer je, dat ik, toen ik je voor de eerste maal ontmoette, dien avond op den weg naar Kilbolton, er geen idee van had wie je was. Ik werd verliefd op je. Ik heb er geen oogenblik aan gedacht, dat ik ooit in staat zou zijn, om de voorwaarden van die weddenschap te vervullen. Ik had de opdracht gekregen om stof te zoeken voor artikelen en, omdat je vader in Kilbolton woonde, dacht ik, dat ik evengoed daarheen kon gaan als ergens anders... al was het alleen maar om indruk te maken op Meacham met het feit, dat ik werkelijk trachtte te doen, wat ik gewed had te zullen doen. Maar toen ik jou eenmaal ontmoet had, heb ik nooit meer één oogenblik aan de weddenschap gedacht.”

„Dat zegt u mij... natuurlijk,” antwoordde zij.

„Het is de waarheid, Cicely,” antwoordde hij wanhopig. „Eerst den volgenden dag heb ik uit je eigen mond gehoord, dat je Cicely Vane was en het leek mij toen en het lijkt mij nu nog het zonderlingste, wat mij kon gebeuren, dat ik verliefd werd op het meisje, dat ik gewed had te zullen trouwen.”

Zij antwoordde niet.

„Cicely, ik schaam me werkelijk over mezelf... ik schaam me, dat je deze geschiedenis gehoord hebt van Meacham... dat je heusch geloofd, dat mijn liefde voor jou gegrond is op duizend pond... Cicely, ik heb m'n best gedaan, je te bewijzen, dat ik je werkelijk liefheb. Je verkeerde in moeilijkheden en ik heb getracht je te helpen... Cicely, we hebben samen veel doorgemaakt... wil je de herinnering aan al wat er daarna gebeurd is, de gedachte aan die onzinnige weddenschap niet uitwisschen?”

Nog antwoordde zij niet. Het scheen hem, dat al wat hij zei, tevergeefs was... dat de liefde, die zij hem eens had toegedragen verdreven was door het verhaal dat Meacham haar had gedaan. Zij zou niet in de onbaatzuchtigheid van zijn liefde gelooven. Al wat hij gedaan had, deed hij om een weddenschap te winnen... Hij was wanhopig. „Het lijkt me maar het beste, dat ik heenga, Cicely,” riep hij treurig uit. „Het schijnt, dat toch niets wat ik zeggen kan, je wil doen gelooven, dat

Hongaarsche boerinnetjes, die een buurpraatje houden.

ik je werkelijk liefheb... dat ik nooit aan die weddenschap gedacht heb. Als ik voor je kon sterven, zou ik het graag doen, maar dat zal je natuurlijk ook wel niet gelooven...”

Hij keerde zich van haar af... gebroken. Toen hij den deurnop reeds in de hand had, hoorde hij plotseling zijn naam noemen.

„Dick!”

Vlug keerde hij zich om. Met uitgestrekte armen kwam zij op hem toe. Hij nam haar in zijn armen en zag, dat de tranen haar over de wangen stroomden.

„Dick, je zal je duizend pond moeten winnen! Ik... ik zou eenvoudig de gedachte niet kunnen verdragen, dat mijnheer Meacham ze won... en Dick, het was laag en gemeen van me, om aan je te twijfelen! Ik weet het immers wel, dat je je leven voor me zou willen geven. Heb je me daar niet keer op keer de bewijzen van gegeven?”

Hij drukte haar tegen zich aan en overdekte haar gelaat met kussen.

„O, Cicely, Goddank, dat je me vergeven hebt. Ik zal Meacham het geld in z'n gezicht gooien... geen cent wil ik er van hebben... O, lieveling, je weet het toch wel, dat jij de heele wereld voor me bent!”

Zij waren zoo opgegaan in de vreugde van het oogenblik, dat geen van beiden hoorde, dat de deur geopend werd, en eerst toen hij sprak, werden

zij er zich van bewust, dat Almeric Vane in de kamer was gekomen.

„Nou, nou, dat gaat hier aardig toe... Zou u me niet eens opheldering willen geven, mijnheer Standing...”

Dick, zijn eenen arm nog om Cicely's middel, keerde zich om en zag den miljoenair aan.

„Is, na wat u gezien heeft, een opheldering nog werkelijk noodig, mijnheer Vane?”

Er kwam een vage glimlach op het gelaat van den miljoenair, die allengs verbreedde tot een grijns.

„Nee... eigenlijk niet. Dus dat is de kwestie. Hoe lang is dat zaakje al aan den gang, Cicely?”

„Sedert ik Dick voor de eerste maal ontmoette,” antwoordde zij.

De miljoenair keek Standing scherp aan.

„Ik begin het zaakje nu te snappen, mijnheer Standing. Die mijnheer Smith te Borne — we zijn intusschen heel goede maatjes met elkaar geworden — vertelde me, dat u eerst zijn aanbod om naar Latavia te gaan en mij in het vaarwater te zitten, weigerde, en hij begrijpt nu nog niet, waarom u plotseling van idee veranderde. Was dat de reden?”

Hij wees naar zijn dochter.

„Ja, dat was de enige reden, mijnheer Vane. Ik wilde het huwelijk met prins Joachim verhinderen en daar dat te bereiken zou zijn, door het aanbod van mijnheer Smith aan te nemen, stemde ik toe in wat ik eerst geweigerd had. Uw dochter is de eenige reden, dat ik ooit Prins Peter van Latavia ben geweest... En, mijnheer, Cicely heeft me beloofd, mijn vrouw te zullen worden.”

In plaats dat er, zooals Cicely vreesde, op deze aankondiging een uitbarsting volgde, stak haar vader met een vriendelijken glimlach zijn handuit.

„Hoewel u er mij niet om gevraagd hebt, mijnheer Standing, zal ik u toch mijn toestemming geven. Ik kreeg er een poosje geleden al een vermoeden van, hoe de zaken tusschen jullie stonden, en ik mag je wel, mijnheer Standing... de manier waarop je de dingen weet aan te pakken, onverschillig of het een revolutie betreft, of het in bezit nemen van een troon, of het op het laatste oogenblik redden van ter dood veroordeelde mensen, bevalt me wel.” Hij schudde Dick warm de hand. „En nu, Cicely, moet je hem mij voor een oogenblik afstaan. Ik wil graag al het nieuws uit Mintz hooren.”

Het was een wonderlijk verhaal, dat Dick had te doen — het verhaal, hoe het hem gelukt was, de kroon van Latavia weer kwijt te raken, wat, naar hij vertelde, veel moeilijker was geweest, dan haar te bemachtigen. In de dagbladen was het gebeurde in groote trekken vermeld geworden, hij had dus alleen maar de hiaten aan te vullen. Naast hem zat Cicely, tegenover hem de aan een dikke sigaar trekkende Almeric Vane.

„Ziek worden is gemakkelijk genoeg en wij ondervonden ook geen moeilijkheden bij het opsporen van een dokter, die wilde constateeren, wat wij noodig achtten, dat hij constateerde. Wat anders was het, toen wij den tijd gekomen achtten, dat ik naar het Paleis in het Bosch zou vertrekken. Ik was namelijk om de een of andere reden zóó populair geworden, dat het volk aan een valstrik dacht... dat Joachim bezig was te trachten mij beentje te lichten. Daar ik Joachim natuurlijk niet in den steek kon laten, was ik wel verplicht, weer totaal te genezen en eerst toen het mij gelukt was, alle wantrouwen jegens Joachim den kop in te drukken, kon ik weer met een gerust geweten een nieuwen aanval van „mijn kwaal” krijgen. Maar 't allerergste kwam, toen ik tenslotte in het Paleis in het Bosch kwam. De bevolking van Mintz vormde een soort van bewakingskorps „Koninklijk Verdedigingskorps” noemden zij het — om toe te zien, dat ik niet zonder noodzaak zou worden vastgehouden. Dag en nacht hielden zij de wacht. Dat was mijn grootste kwelling, dat verzeker ik u, want ik verlangde er natuurlijk erg naar, om daar uit het Paleis weg te komen. Ik moest iets doen, wat hen zou overtuigen, dat ik werkelijk zóó krankzinnig was, dat het allen schijn had, dat ik nooit meer beter zou worden.”

„En wat heb je dan gedaan, Dick?”

„Ik vrees, dat ik den burgemeester van Mintz den doodschrik op het lijf gejaagd heb, wat me spijt, want hij is een goede kerel. Ik stuurde Hans uit om te onderzoeken, waar hij sliep, en kwam toen voor zijn bed staan, gekleed in een laken en allerlei wartaal pratend. Ik vertelde hem, dat het

einde der wereld gekomen was en dat we samen zouden moeten sterven en dat het zijn plicht was, omdat hij „maar” burgemeester was, om eerst te gaan en voor de ontvangst van zijn Koninklijken Heer in de andere wereld de noodige maatregelen te kunnen nemen. Ik liet hem het mes zien, waarmee ik zei van plan te zijn, zijn vertrek naar den overkant te verhaasten. Het was zeer heet dien nacht en de man transpireerde verschrikkelijk, voeg daarbij zijn angst en ik geloof zeker, dat hij minstens tien pond is afgevallen in dien eenen nacht.”

Hij schoot in een onbedaarlijken jongensachtigen lach. „Dat was het einde van het Koninklijke Verdedigingskorps. De burgemeester van Mintz was overtuigd, dat ik volslagen krankzinnig was en dat Joachim geen complot tegen mij smeedde. Zij lieten mij dus met Hans alleen en ik nam de eerste de beste gelegenheid te baat om te ontsnappen — en hier ben ik nu.”

„En Joachim? . . . Ben je in vriendschap van hem gescheiden?” vroeg Almeric Vane, toen hij uitgelachen was.

„Wij zijn als de beste vrienden gescheiden. Als je hem nader leert kennen, dan valt hij heusch mee; hij is geen kwade vent. Zijn grootste ongeluk was, dat hij meende een hem door God geschonken recht te hebben, om te doen wat hij wilde. Dat heb ik hem nu evenwel uit het hoofd gepraat. O, ja, dat doet me denken. . . .” Hij stak zijn hand in zijn binnenzak. „De laatste maal, dat wij bij elkaar waren, gaf hij me dit voor jou, Cicely. Hij zei, dat het hem niet mogelijk zou zijn je officieel een huwelijkscadeau te zenden, maar dat hij het niet aangenaam zou vinden, wanneer je na je huwelijk niet een herinnering aan hem zou hebben.”

Cicely nam 't pakje aan en opende het. Er was een lederen doosje in, dat een klein kroontje bevatte, bezet met edelgesteenten. In het deksel lag, tusschen de fluweelen bekleding gestoken, een strookje papier, waarop in Joachim's handschrift geschreven stond: „Aan haar, die met de kroon der liefde gekroond zal worden”.

Twee maanden later trouwden zij in de oude kerk te Kilbolton. Het was een eenvoudige huwelijksplechtigheid, die echter in het dorp druk besproken werd, doordat terzelfder tijd nog een andere bruid met den man harer keuze in den echt werd verbonden. Het was een idee van Cicely, dat Martha voor al haar toewijding en trouw beloond zou worden, door het voor haar mogelijk te maken, op denzelfden dag als haar meesteres met den man dien zij liefhad te trouwen.

Voor de eerste maal, sedert hij „The Drews” gebouwd had, was Almeric Vane populair bij de bevolking van de landstreek om Kilbolton. Hij liet niet alleen een aardig huisje bouwen voor Martha en haar man, maar hij gaf het jonge paar ook nog een jaargeld, dat hen voor de rest van hun leven vrij van geldelijke zorgen zou doen zijn, en toen hij bij den uitgang der kerk Martha op de wang kustte en haar blozenden echtgenoot de hand schudde, juichte de bevolking van Kilbolton, die de plechtigheid bijwoonde, hem hartelijk toe.

„The Drews” werd voor de wittebroodsweken ter beschikking gesteld van Cicely en haar man; mijnheer Vane ging gedurende dien tijd naar Londen, om met het Amerikaansche syndikaat besprekingen te houden over de groote maatschappij, die door de Lataviaansche regering gevormd werd, om de olie-bronnen van het land te exploiteeren.

„En ik zal jou in den Raad van Directeuren benoemen, Dick. Dat geeft een paar duizend pond per jaar. Het is niet meer dan natuurlijk, dat jij die betrekking krijgt, want er is niemand onder de directeuren, die meer van Latavia weet dan jij.”

Een week na hun huwelijk bracht de ochtendpost Dick 'n brief, dien hij na lezing glimlachend aan Cicely overhandigde. Hij was van Tommy Kingsley, den man die de cheques, betrekking hebbende op de weddenschap tusschen hem en Arthur Meacham, in bewaring had.

„Waarde Standing,

Ik heb opgekeken van het nieuws, dat ik van morgen in de bladen las. Dus je hebt 't 'm werkelijk klaargespeeld! Als ik nog denk aan dien avond, dat wij elkaar het laatst zagen — hoeveel maanden is dat alweer geleden? — en aan die onzinnige weddenschap, die je toen op je gewone heethoofdige manier aanging, en nu zie, dat je geslaagd

Poppenjeremiade

*

*De oude Tijs vol afschuw bromt:
Waar je ook gaat of staat of komt.
Bij kleine of bij groote liën,
Je oogen steeds hetzelfde zien.*

*Ik geloof, de vrouw wordt weder kind.
Want in elk huis men zeker vindt
Een poppenschaar, gekleed in zij,
Als 't ware klaar voor een partij.*

*Op kussen, stoel en canapé,
Vindt men er minstens altijd twee:
Wil je gaan zitten, klinkt 't verzoek:
Toe, alsjeblieft niet in die hoek!*

*Je zoekt beleefd een ander punt.
Waar je eens even rusten kunt.
Maar oeral zit al een pop,
Je meet er heusch geen raad meer op!*

*Ten slotte zie je achteraan
Een oud pianokrukje staan:
Dat lijkt je dan een groot geluk:
Een niet bezette oude kruk!*

*'t Is maar, heer Tijs, die poppenstoet.
Is, als zij 't huis regeert, niet goed.
Ik geef u dan 't grootst gelijk,
Wanneer zij zegt: Dat 's geen praktijk!*

*Maar, als gij wat verstand hebt, zeg.
En dit gebruikt met overleg.
Um fantasie wat werken laat.
Dan is verdmenen ras um haat.*

*Ziet gij die schoone barones?
Denkt nu aan uw geschied'nisles:
Zoo kleedde men zich vroeger aan
Wanneer men naar een feest wou gaan.*

*Zeg, is haar kapsel niet charmant?
Wat zegt gij van die slanke hand?
De kleur van haar costuum is chic.
In één moord, zij is magnifiek!*

*Zoo denkt ook onze jonker daar.
Die met dat leuk gekroesde haar.
Hij kijkt haar vol aanbidding aan,
Wou zoo wel voor haar knielen gaan.*

*Wanneer gij nu uw oogen sluit.
Ziet gij hem 's onds met zijn luit:
Hij zingt een lied van liefde en trouw.
Een jaar daarna is zij zijn vrouw. . . .*

*Ginds ziet gij een apachenmeid,
Die naar Parijs u nu roer leidt:
Haar oog is zwart, haar mangen rood:
Gij denkt aan moord, en aan den dood!*

*Geruite pet schuin opgezet,
De blik steeds loerend (ziet gij het?)
Zit daar haar partner, elegant.
De cigaret los in de hand.*

*Nu staat hij op en grijpt haar beet.
Um hart wordt bang, um adem heet.
Hij danst een paar maal in het rond.
Smijt haar dan ergens op den grond. . .*

*Die valsche duivel, rood gekleed,
Heeft nu uw aandacht al weer beet:
Faust, Lucifer en wat dies zij.
Trekken nu aan uw geest voorbij.*

*Zoo kunt gij doorgaan, zonder end.
Wanneer gij niet gesloten bent
Voor al die bonte poëzie,
En slechts gebruikt uw fantasie!*

*Wie steeds zijn hart gesloten houdt
Die vindt ook alles dood en koud:
Maar wie vol liefde kijkt in 't rond,
Voor dien brengt vreugde elke stond!*

ANTOINETTE.

bent. . . . ja, dan weet ik eigenlijk niet wat of ik zeggen moet.

De grootste mop is, dat ik het geld al aan Meacham had uitbetaald. Zie je, ik dacht, dat je de zaak al lang had opgegeven en ik heb nooit gedroomd, dat je werkelijk zou doorzetten. Je had het gezicht van Meacham eens moeten zien, toen ik bij hem kwam, om het terug te halen. . . . hij was woest. Eerst wilde hij het niet gelooven, maar hij moest natuurlijk al heel gauw toegeven, dat het waar was, wat ik hem vertelde, en hij kon niet anders doen, dan mij het geld teruggeven. Ik sluit dan ook een cheque van tweeduizend pond hierbij in.

t.t.
Tommy.”

Cicely keek hem, nadat ze den brief gelezen had, met schitterende oogen aan.

„Wat ga je met de cheque doen, Dick?” vroeg zij.

„Die gooi ik in de kachel.”

Zij sprong van haar stoel op en legde haar arm om hem heen.

„Nee, dat moet je niet doen, Dick. Houd je eigen duizend en stuur de andere duizend aan Meacham terug.”

„Waarachtig, dat is een idee, Cicely. Wat Joachim zou noemen een *beau geste*. Ja, dat doe ik. . . .

En Cicely, je hebt het mij nu toch heelemaal vergeven, dat ik gewed heb, het liefste meisje van de heele wereld te zullen trouwen, niet?”

Haar eenig antwoord was, dat ze haar wang tegen de zijne legde en hem kustte.

Misschien zou Standing heelemaal niet meer aan Latavia gedacht hebben, misschien zou de zonderringe episode uit zijn leven alleen een romantische herinnering voor hem zijn gebleven, als hij niet zijn positie in den Raad van Directeuren van de Lataviaansche Olie-maatschappij had moeten aangaarden, waar hij steeds meer gewaardeerd werd om de energie en de volharding, die hij aan den legde, en als er niet vijf maanden later iets bijzonders gebeurd was.

Op zekeren morgen kondigden de bladen den dood aan van prins Peter van Latavia, die in het Paleis in het Bosch was overleden. Slechts zeer terloops werd er in de berichten melding gemaakt van de ziekte waaraan hij overleden heette te zijn.

Later volgde het bericht van de opvolging van prins Joachim, die het regentschap had waargenomen. Niet lang daarna kwam een beschrijving van de begrafenis van prins Peter. . . . van den tocht van het Paleis in het Bosch naar de hoofdstad, waar het lijk drie dagen voor het publiek tentoongesteld werd. Heel het land rouwde.

„Dat is het slot, Cicely,” merkte Dick vroolijk op. „Alles bij elkaar genomen is het zaakje vlot verlopen, maar die arme Hans moet een vervelenden tijd hebben doorgemaakt, de laatste zes maanden, zoo heel alleen in dat paleis.”

Het werd lente en toen die weer overging in den zomer, werd hun geluk bekroond door de komst van een jongen zoon. Zoodra Cicely weer sterk genoeg was om uit te gaan, nam Dick haar mee op een rijtoertje in het park. Zij hadden den auto in de schaduw van 'n groepje boomen neergezet en keken naar de menschen, die voorbijliepen, toen Cicely eensklaps opgewonden Dick bij den arm greep.

„O, Dick. . . . kijk daar eens!”

Dick keek in de aangewezen richting. Twee heeren met hooge hoeden op kwamen op hen toe en achter dezen liepen twee heeren met deukhoeden, die vermoedelijk detectives waren. De menschen bleven staan en namen hun hoeden voor de beide heeren af. Plotseling, alsof hij werd aangetrokken door hun starende blikken, keek de oudste der beide heeren hen aan. Onmiddellijk richtte hij het woord tot zijn metgezel, die met een groetende beweging vooruit snelde. De andere keerde toen naar hun auto terug. Het was Prins Joachim.

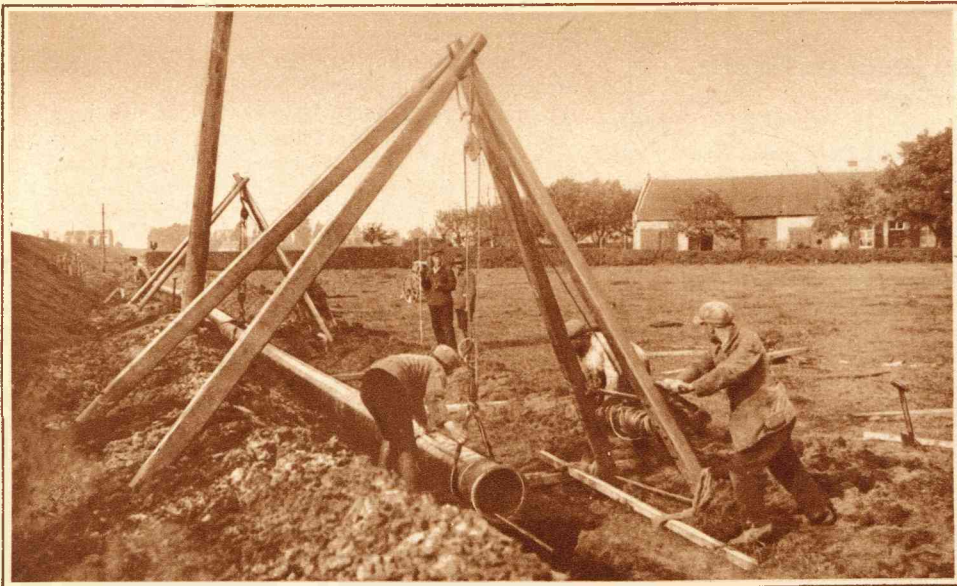
„Cicely. . . . Dick. . . . mijn beste vrienden,” riep hij uit, hun warm de handen drukkend, „wat ben ik blij, dat ik jullie hier zie.”

Toen zag hij ook het kleine menschje in Cicely's armen.

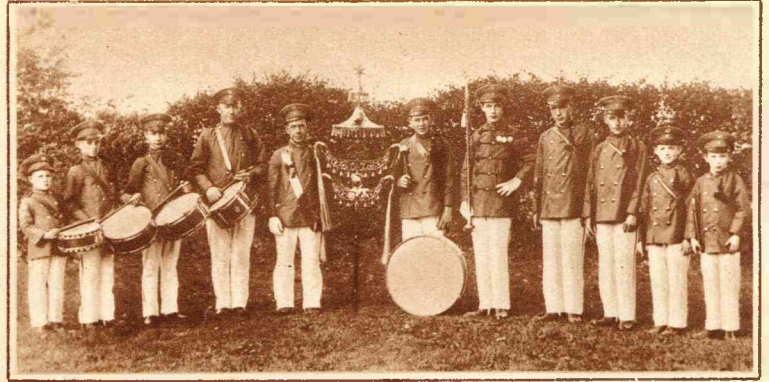
„Dick, beste kerel, wat zou je liever hebben. . . . mijn kroon, of dat kleine menschje daar?”

Dick lachte.

„Houdt u uw kroon maar, Prins,” riep hij uit

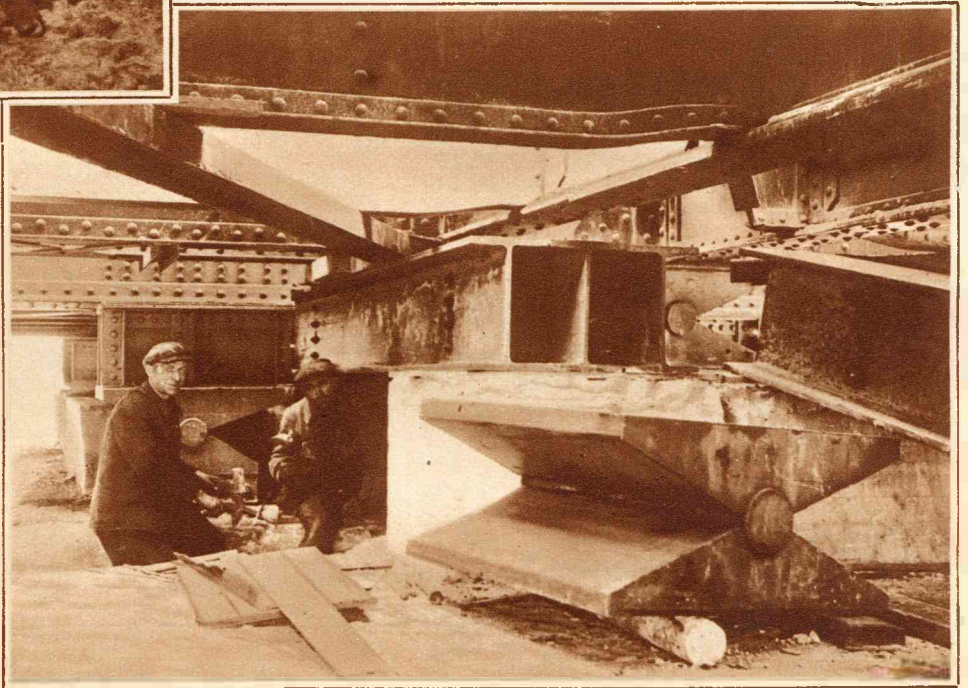

Tot Weert is men reeds gevorderd met de gasleiding die gelegd wordt vanaf de Staatsmijn Maurits tot Eindhoven.

Het nieuw opgerichte fluit- en trommelcorps van de R. K. Werkliedenvereniging St. Jozef te Echt.

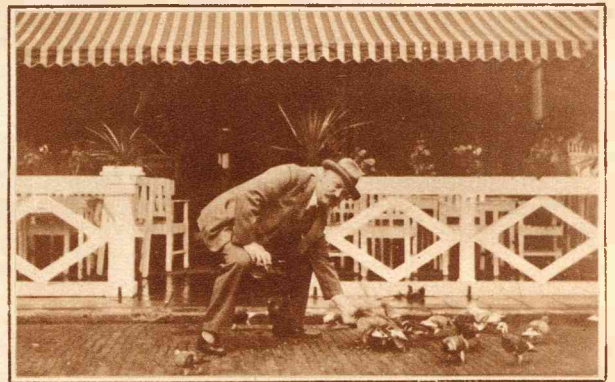
Limburgsch Fotonieuws

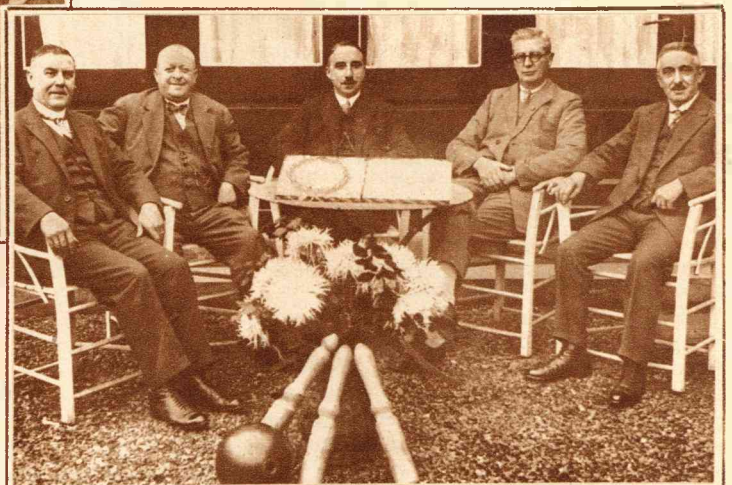
Voor de ophooging der Maasbrug te Venlo moeten nieuwe gaten gekapt worden, waarop de groote ankers worden gelegd, in verband met de ophooging van het wegdek.

Pastoor dr. A. F. H. Derckx van Posterholt is tot herder van een andere parochie aangesteld. Posterholt heeft echter zijn beminden herder niet zóó laten vertrekken, maar heeft in officiële bijeenkomsten afscheid van Z. Eerw. genomen. Vooral de R.K. Vereniging voor Jonge Boeren — waarvan Z. Eerw. Geest. Adviseur en oprichter was — heeft op bijzondere wijze van haar sympathie en erkentelijkheid doen blijken.

Het gemeentebestuur te Roermond heeft een prachtig idee door op den Rattentoren duiven te gaan huisvesten. Een voorbeeld hoe gehecht deze aardige dieren worden aan menschen die hen dagelijks voeren kan men op 't Stationsplein elken dag hebben. Precies om 12 uur komen bij den heer Craghs een twintigtal duiven aanzetten. Zij worden dan gevoerd en vertrekken na eenigen tijd om 's anderendaags op denzelfden tijd weer terug te komen.

Het 2de vijftal der 50 kegelaars die op het kegelconcoers van den Zuid-Limburgschen kegelbond te Maastricht zoo prachtig gespeeld hebben.

De Noorsche voetbalploeg, welke ons nationale elftal Zondag een 4-1 nederlaag toebracht.

Het Nederlandsch Elfal, dat Zondag met 4-1 door de Noren werd geklopt. Van l. n. r. (staande) Glendenning (trainer) Landaal, v. d. Heyden, de Bruin, Kools, v. d. Meulen, van Kol. Knielend de Leeuw, van Heel v. d. Wildt, v. d. Broek, van Loon.

Huilen in het Stadion

Het Nederlandsche voetbal zit in den put. Wij wisten het en velen met ons. Zij, die wat dit betreft nog in onkunde leefden, hebben het Zondag kunnen zien en anders in den loop dezer week zeer zeker kunnen lezen. Niemand zal den moed hebben bezeten om na den wedstrijd van Zondag, waarin ten opzichte van ons voetbal geen enkel lichtpuntje gloorde, optimistisch over ons spelpeil te schrijven.

Er valt ook inderdaad weinig goeds van te vertellen. Geen gelijk spel, geen eervolle nederlaag, maar de kous op den kop en dit dan nog wel tegen een elftal, dat heusch niet zoo geweldig was als de cijfers op het eerste gezicht zouden doen vermoeden. De Noren dankten n.l. het fraaie resultaat in de allereerste plaats aan het absolute falen van ons team. Wel beschikten de Scandinaviërs over een aardige ploeg, doch heel ver boven het middelmatige kwam het spel van dien kant toch ook niet. Wij zijn er van overtuigd, dat de Noorsche voetballers het tegen een Duitsche of desnoods Belgische ploeg zullen afleggen, waaruit dan temeer blijkt, hoe diep wij eigenlijk al zijn afgedaald.

Geheel en al onverklaarbaar is dit echter niet. Gedurende de laatste jaren zijn we aan 't sukkelen en slechts het individueel goede spel van enkelen, de z.g. kern, heeft ons elftal tevoren reeds eenige malen voor een smadelijke nederlaag behoed. Wat er gebeurt wanneer die kern faalt, over juister nog wanneer er heelemaal geen kern meer is, hebben we Zondag duidelijk kunnen zien. Had b.v. van Heel zijn gewone spel gespeeld, en van Kol niet te mooi willen doen en was bovenal onze nationale doelman niet zoo ver beneden zijn vroegere vorm gebleven, dan zou Noorwegen aan ons

Het Nederlandsch elftal met 4-1 door Noorwegen geklopt. Moment voor het Noorsche doel. De keeper onderbreekt een aanval der onzen.

elftal nog een zware kluit hebben gehad en hoogstwaarschijnlijk dank zij het falen van onze aanvalslinie, met een 2-1 overwinning naar het hoge Noorden zijn teruggekeerd. Wij gelooven hiermede het geheim van de débâcle te hebben verklaard.

De vraag is nu maar hoe we met de grootst mogelijke kans van slagen een herhaling van hetgeen Zondag is gebeurd, moeten trachten te voorkomen. Wij gelooven, dat de technische commissie van den N.V.B. nu een anderen weg uit moet. Er is destijds van zekere zijde een geweldige actie gevoerd voor de „clubmootjes”. Wij zijn daar in die dagen geen voorstanders van geweest om de eenvoudige redenen, dat we toen over een

De Hollandsche ploeg met 4-1 door Noorwegen geklopt. Moment voor het doel van v. d. Meulen.

Roermond op eigen veld door M.V.V. geklopt. Op onze foto tracht Felix den Roermondschen doelman Wynperlt te verschalken.

kern van een man of vier beschikten (van der Meulen, Denis, van Kol, van Heel en desnoods ook nog W. Tap) welke toch niet te vervangen zou zijn. Nu die kern echter zoo snel aan het aftakelen is en Zondag reeds heelemaal niet bestond, zullen we aan de „mootjes” moeten. Wij zouden nu echter nog wat verder willen gaan

minste wel op, dat men noch aan mootjes noch aan een verstrekkender wijziging dan de tot op heden gevolgde gewoonte heeft gedacht. Ook deze ploeg zal natuurlijk weer falen en de vier of vijf andere, die we tijdens dit seizoen misschien nog te zien krijgen eveneens. Zoo zullen de samenstellers van ons vertegenwoordigende team moeten voort-sukkelten tot er jongelingen als voorheen een Bok de Korver, Mannes Francken of Jan Thomee komen opduiken. 't Vooruitzicht is niet bemoedigend.

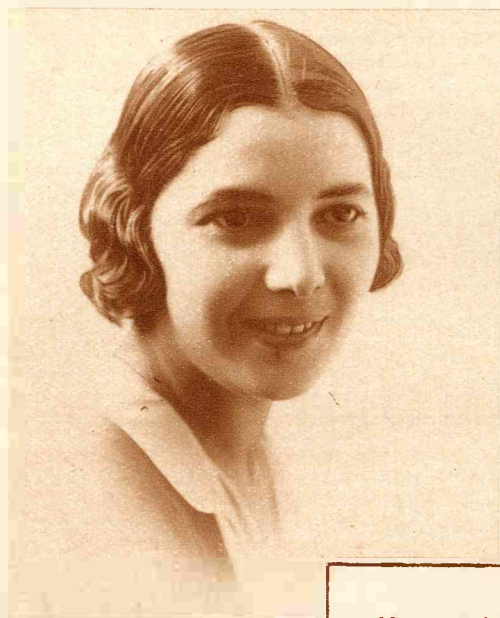
De Limburgsche „derby” heeft wederom een overwinning voor de oudste club opgeleverd en daar Wilhelmina haar eerste overwinning boekte, staat Roermond thans onderaan. De vreugde over het hernieuwde succes van het Maastrichter team wordt dus getemperd door de benarde positie, waarin de Roermonders zijn geraakt. Op P.S.V. behoeft niet gerekend te worden en Longa heeft ook weer een punt in de wacht gesleept. Het zal Massy en zijn mannen heel wat moeite kosten om de fatale plaats te ontkomen. Niet versagen zij het parool.

Mme van Ankorven

schoonheids expert van elegante vrouwen in Den Haag

**adviseert Palmolive Zeep
tweemaal daags te gebruiken**

"Ik sta speciaal op het gebruik van Palmolive zeep, om haar schitterende reinigende hoedanigheden — haar bestanddeelen, zuivere palm- en olijfoliën, zijn een uiterst waardevol hulpmiddel bij de huidverzorging. Ik ken geen andere zeep, die dezelfde waardevolle eigenschappen bezit."

H. J. Ankorven
PLAATS 10 A, DEN HAAG.

MME. VAN ANKORVEN zegt:
"Grondige en systematische reiniging der huid met water en zeep door de client thuis vormt een uiterst belangrijk onderdeel van mijn behandeling. Na reiniging met Palmolive is de teerste huid niet alleen geheel bevrijd van onreinigheden, die de poriën verstopen, maar deze wordt opmerkelijk versterkt en verfrist. Ik sta speciaal op het gebruik van Palmolive zeep, om haar schitterende reinigende hoedanigheden — zuivere palm- en olijfoliën."

Wrijf het warme, roomachtige schuim van Palmolive zeep gedurende 2 minuten in de huid — wasch daarna eerst met warm en vervolgens met koud water af. Dat is alles. Toch vinden dagelijks miljoenen op deze wijze nieuwe jeugd.

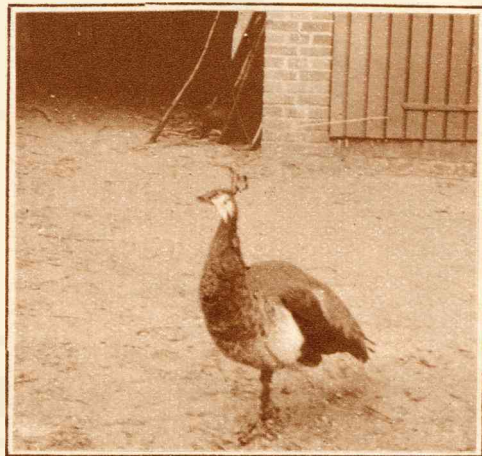
Mme. van Ankorven, die in Den Haag beschouwd wordt als een der meest vooraanstaande specialisten op het gebied van schoonheidscultuur, dankt aan hare groote bekwaamheid, het bezit van een zeer selecte clientèle, waaronder zij verscheidene hooggeplaatste vrouwen, o.a. uit diplomatieke kringen, mag rekenen.

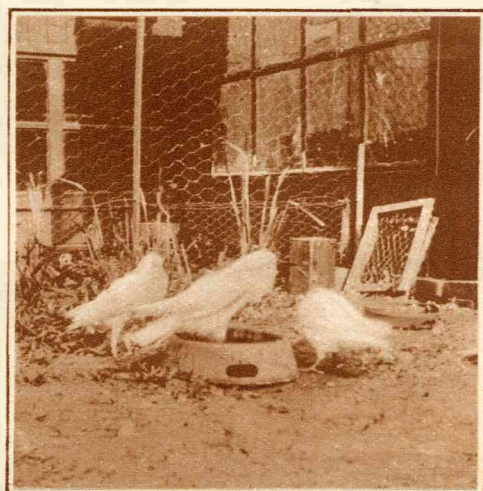
20 cent
PER STUK

PALMOLIVE ZEEP

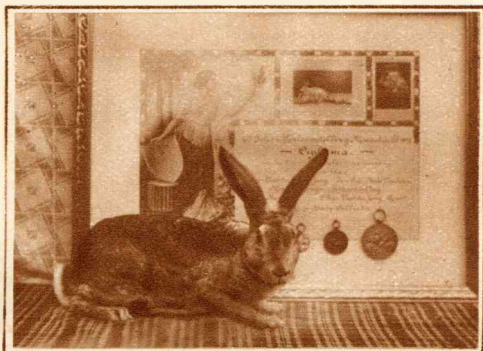
Onze Pluimvee- en Duivenrubriek

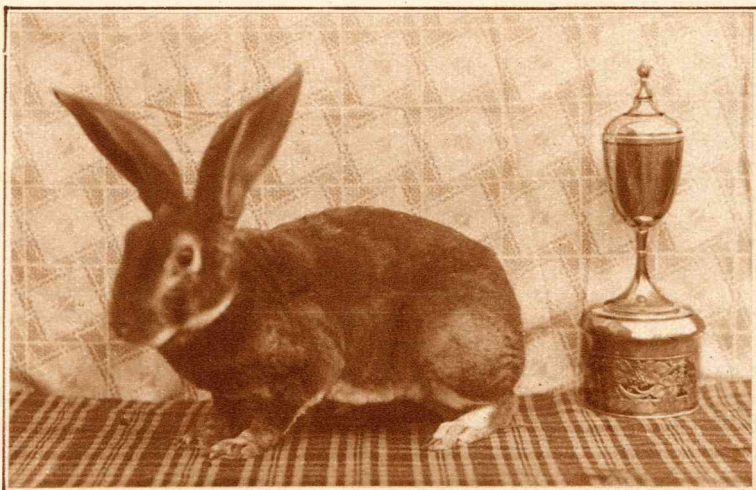
Op vele Hofsteden treft men nog steeds het sieraad aller vogels „De Pauw" aan (Kelpen).

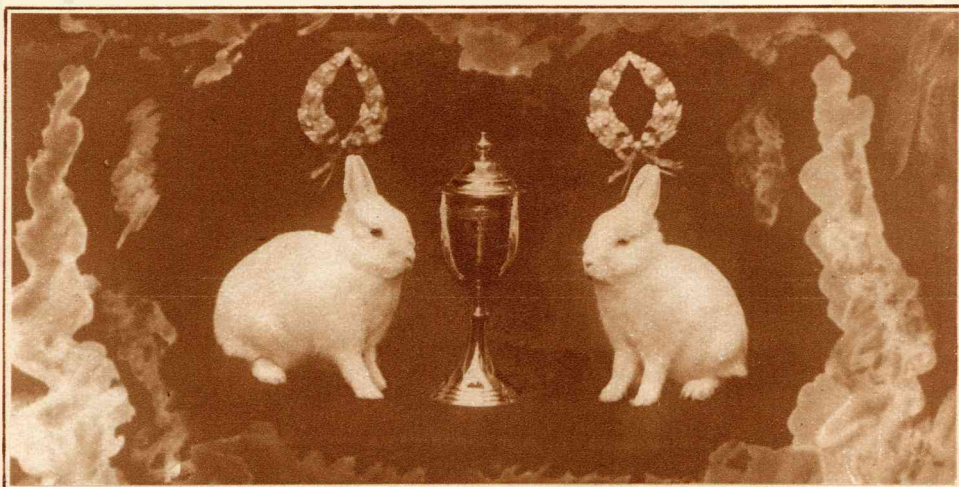
Gebruik nooit open drinkbakken; de duiven zullen ze spoedig als waschbak gebruiken (Roermond).

Hoogbekroonde Chinchilla Rex ram, een der weinige exemplaren, die de konijnenfokkerij hier te lande van dit nieuweras telt. Eigenaar de heer V. Pijls te Venray.

Iets ouder dan de Chinchilla Rex en eveneens hier te lande iets meer verspreid is de Castor Rex. Fokker-eigenaar van bovenvermelde Castor rex voedster is de heer V. Pijls te Venray.

Een paar hoogbekroonde „Pooltjes" met enkele der door haar voor haar fokkers en verzorgers, de heeren Gebr. Rademakers te Urmond (L.), behaalde lauweren.

Nu, professor, wat zegt U van de koffie? Wie heeft er nu gelijk?

„Ja, Heeren, ik sta er werkelijk paf van! Ik meende altijd, dat Koffie Hag zoo'n soort bruin suikerwater voor kleine kinderen was. Maar wat U mij zoeven hebt laten proeven, is echte sterke mocca, die bepaald verrukkelijk smaakt.

Ik had al zoo vaak gelezen: „Koffie Hag spaart hart en zenuwen”, en ik had er al eens een proef mee willen nemen, maar ik was, eerlijk gezegd, een beetje bang, mij bespottelijk te maken. Ik vind die slaven der eubiotiek zoo gruwelijk vervelend. Maar nu ben ik bekeerd. Ik ga

ook aan de Koffie Hag. 's Kijken, of ik nu 's avonds niet meer zoo lang wakker lig.”

Juist gisteren had mijn dokter het nog over „den critieken leeftijd”, over hoogen bloeddruk, hartkloppingen, slapeloosheid en dergelijke mooie dingen meer. Hij was ook van meening, dat Koffie Hag beter bekomt.

Is U Verzamelaar?

Tegen inzending van onderstaanden bon ontvangt U gratis 10 wapenzegels met alle inlichtingen over het schitterend propagandawerk "De Nederlandsche Gemeentewapens", alsmede een prospectus betreffende een wedstrijd in het nateekenen van gemeentewapens. Knipt U dezen bon uit, voordat U het vergeet en zendt U hem nog heden op. U zult er later plezier en genot van hebben.

BON als drukwerk te verzenden aan de KOFFIE HAG MY., Prinsengr. 299-301, Amsterdam C.

Gelieve mij gratis en franco te zenden 10 wapenzegels, alsmede het drukwerk betreffende het verzamelwerk "De Nederlandsche Gemeentewapens"

Naam: Brab.-Limb.

Adres:

Plaats:

EENE HERTOGIN VAN DEN KOUDEN GROND

Een aardige anecdote wordt verhaald van mlle Schneider, de Parijsche actrice, die in 1867, het jaar der Parijsche Internationale Tentoonstelling, de titelrol vervulde van een daar meest in trek zijnde operettes.

Bij die tentoonstelling was er een poort, welke alleen bestemd was als entree voor vorstelijke personages.

Op zekeren dag houdt op het plein voor die poort eene keurige, met vier paarden bespannen equipage stil, waarin eene smaakvol gekleede vrouw was gezeten.

De portiers kenden alle gekroonde hoofden, voor zoover ze te Parijs aanwezig waren en maakten zich dus gereed om het rijtuig, dat door wilde rijden, tegen te houden. Doch de dame riep hun met een gebaar vol majesteit toe: „La grande duchesse de Géalstein.”

Eerbiedig weken de portiers uit, om met den hoed in de hand, het rijtuig te laten passeeren van... mlle. Schneider, die avond aan avond onder uitbundig succes in het Théâtre des Variétés optrad.

FLESSCHEN SCHOONMAKEN

Niet altijd heeft men hagel bij de hand. Men kan dan hetzelfde bereiken met fijn gestampte eierschaal — een middel, dat zeker niemand kostbaar zal noemen.

EEN ZEER BIJZIEND VEREERDER VAN KONING NIMROD

had zich voorgenomen, op zijne reis door Egypte, minstens een rooden flamingo neer te leggen. In

JUNICOSAN

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door *Junicosan* is vooral voor kinderen, lijdende zoowel aan acute als aan chronische ziekten der luchtwegen of ademhalingsorganen, een probaat, graag ingenomen geneesmiddel, waarmede in vele Longlijders-gestichten enz., volgens den bekenen Specialist op dit gebied, Dr. Kurt Klare en talrijke andere deskundige Autoriteiten, steeds de gunstigste resultaten worden verkregen. Zij allen verklaren, dat na toepassing van *Junicosan* het hoesten en opgeven, de koorts en het nachtsstofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvalescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabrik. opger. 1745, Meuseilach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

alle vroegte lag hij reeds aan boord van de Nijlboot met het geweer op de loer, zijne zwakke oogen met bril en kijker viervuldig gewapend. Nu was een Egyptisch fellah, naar 's lands gebruik zoo goed als ongekleeft, reeds van het aanbreken van den dag aan den Nijloever bezig met waterscheppen om zijne velden voor verdorren te bewaren. Zijn rood-bruin lichaam, dat zich bij het waterscheppen op en neer bewoog, werd bestraald door het purperen licht der zon. Nu geschiedde het ongeloofelijke. De jager, in de stellige meening,

Vrouwenhanden

blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaaf, zacht en blank

PUROL

een prachtige roodkleurigen flamingo voor zich te hebben, schoot zijn geweer af op den gewaanden vogel en de schrootlading drong in den rug van het arme menschenkind. Met een luide schreeuw stortte de getroffene in den Nijl, zijne armen doorkliefden den stroom en met ach en wee klampte hij zich aan de schuit vast en verzocht klagend om een backsjes (Egyptische munt). — Men trok hem op het dek, zijne talrijke wonden werden onderzocht en hij ontving een vijf francstuk als schadevergoeding. Meesmuilend bekeek hij het geldstuk, bedankte naar Egyptisch gebruik met een: „God vermeerder uw geluk!” en verklaarde met het gemoedelijkste gezicht ter wereld, ofschoon over het geheele lichaam sidderend en bevend, dat hij — nog wel eens als schietschijf wilde dienen, als het bedrag verdubbeld werd.

Zijt gij te mager?

Sargol vormt mooie, gezonde vrouwen met eleganten lichaamsvorm, krachtige en robuste mannen.

Zou eenige gezetheid U ook niet eleganter en bekoorlijker maken? Zoudt gij over Uwe persoonlijke verschijning niet meer tevreden zijn, indien gij 10 of 12 pond meer zoudt wegen. Zoo ja, dan moet gij **Sargol** probeeren; dit zal U schoonheid geven en gevulde lichaamsvormen. Jaren reeds is **Sargol** het hulpmiddel om mannen flink en krachtig te maken en om aan vrouwen elegante lichaamsvormen te geven! Het is ongetwijfeld de doeltreffendste voedingsprikkel die tot heden uitgevonden is. **Sargol** verhoogt het gewicht doordat het nieuwe cellen vormt; het zorgt dat het voedsel volkomen omgezet en opgenomen wordt, vermeerdert daardoor het aantal bloedlichaampjes, met als resultaat stevige spieren, gezond vleesch en gevulde lichaamsvormen.

Een „Sargolkuur”, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost f 9.—
SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

Japonnen
van 't vorige jaar
worden nieuw.

Verft ze
in de fraaiste
kleuren
met

Tintex

35 cts.
p. pakje

MIJNHARDT'S
Laxeer
tabletten

DOOS 60
TEGEN VERSTOPPING

Bij Apoth. en Drogisten

Stoomwasscherij „Edelweiss” GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het be-
handelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg

Ververij en Chemische Wasscherij

ROERMOND Neerstraat
HOTEL KISSELS. Modern-
ste comfort ter stede. Auto-
garage aan huis. Uitpakkamers

KLIERZIEKTE

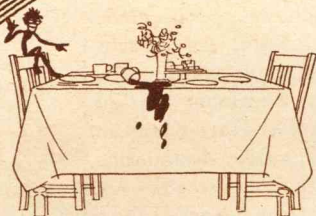
is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulese”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

WEG JIJ!

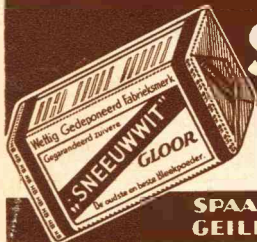

U kent Pieter - de Smeerpoets - toch!
De onzichtbare kabouter, die alles haat wat schoon en helder is
en bij voorkeur dat vuil maakt, wat U juist met zooveel moeite
netjes in orde maakte. Pieter de Smeerpoets heeft drie
doodsvijanden:

Een goede Huisvrouw, Edelweisszeepoeder, Sneeuwwitgloor.
Het zuivere en uiterst fijne Edelweisszeepoeder lost heel makkelijk op
in warm water tot een uiterst waschkrachtig sop, dat doordringt in de weef-
sels en daar het vuil losweekt, zonder vermoeiend boenen of schrobben.
Sneeuwwitgloor geeft daarna het goed die hagelwitte tint, de trots van
elke huisvrouw.

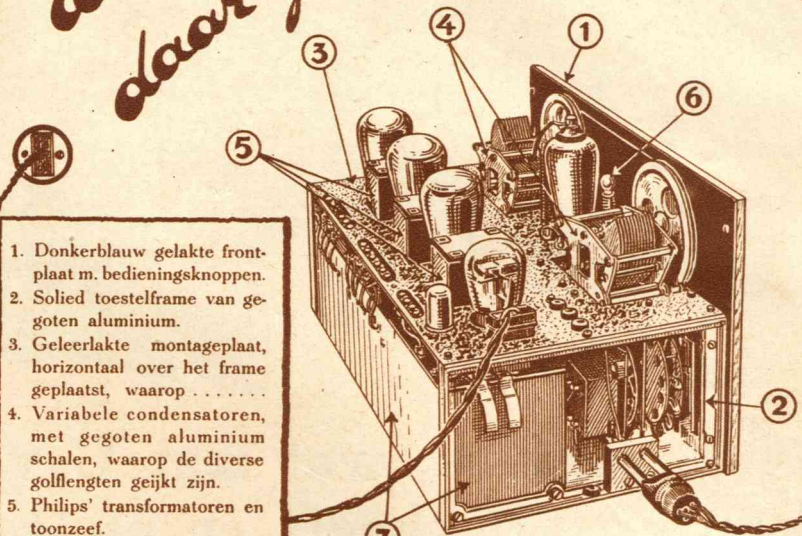
EDELWEISS ZEEPPOEDER SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

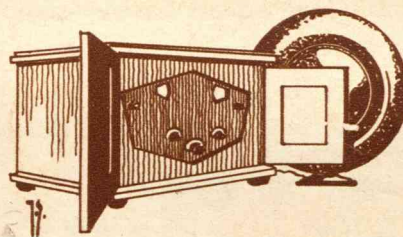
de kern,
daar gaat 't om!

1. Donkerblauw gelakte front-
plaat m. bedieningsknoppen.
2. Solied toestelframe van ge-
goten aluminium.
3. Geleerlakte montageplaat,
horizontaal over het frame
geplaatst, waarop
4. Variabele condensatoren,
met gegoten aluminium
schalen, waarop de diverse
golf lengten geijkt zijn.
5. Philips' transformatoren en
toonzeef.
6. Lampje voor verlichting van
de condensatorschalen.
7. Wisselstroom-voedingsblok,
dat plaatsspanningapparaat,
accu en neg-roosterspan-
ningbatterij vervangt.

N.S.F.4

Voor accu-voeding ... f 225.-
voor algeh. wisselstroom ... 325.-

**N.V. Nederlandsche Seintoestellen Fabriek
RADIO HILVERSUM**

Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen
en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam
Breestraat 26, Leiden

Keurig zittend Haar

Als men zoo nu en dan
des morgens slechts een
weinig Purol even tus-
schen de handen wrijft,
dan wordt dit bij het uit-
strijken door de haren,
onmiddellijk daarin op-
genomen, en het gevolg
hiervan is dat na het kam-
men Uw haar den gehee-
len dag keurig blijft zitten.

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

WAT DE VLIENGEN VOOR ONS ZIJN.

Linnaeus zei, dat drie vliegen spoediger een
paard zouden verslinden, dan een leeuw dat zou
vermogen. En blijkbaar doelde hij daarbij op de
verbazingwekkende vruchtbaarheid van de vlie-
gen, waarvan een exemplaar, volgens eene weten-
schappelijke berekening, binnen korten tijd niet
minder dan 20000 larven kan voortbrengen. Eieven
deze alle bestaan, dan zouden deze binnen een
tijdruimte van enkele dagen 20000 vliegen voort-
brengen. Volgens die berekening zou een vlieg,
die op den 1sten Januari wordt geboren, in het
begin van Februari reeds een nakomelingchap
hebben van 30000 exemplaren, in de eerste dagen
van Maart van 90000 en in April 27,000,000, en
einde Mei van 3,000,000,000 vliegjes.

Gelukkig zijn we echter zoover niet. Dank
zij den strijd om 't bestaan, dien ook de vliegen te
voeren hebben, is er in den regel geen sprake van
een vliegenplaag.

POETSPOMMADE „DE VLAG”

VAN DE GLIMFABRIEK
TE ROTTERDAM

doorstaat schitterend elke vergelijking met het buitenlandsch fabrikaat en heeft daarom recht op Uw voorkeur.

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-
Indië: f 7.- per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van
dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.-, f 500.-, f 250.-, f 50.- en f 25.-)